MISIUNE PENTRU MERCENARI

SEAN WILSON

Sean Wilson

Misiune pentru mercenari

versiunea în limba română

UNCRIS

Fostul membru al Forțelor Speciale și contractor militar privat[1], **Sean Wilson** este autorul seriei de romane *The Shadow Force*. A luptat în câteva dintre cele mai sângeroase războaie din Orientul Mijlociu, Africa, America Latină și, desigur, Afganistan.

Acum, experiența sa de combatant veteran adaugă adâncime, senzație și realism aspru aventurilor și personajelor descrise în povestirile sale captivante. Fiecare împușcătură, mișcare și acțiune descrisă a fost forjată în creuzetul luptei.

[1] private military company (PMC) – este o companie particulară ce asigură misiuni de luptă și/sau servicii de securitate. Cei din personalul acestora se autonumesc „contractori de securitate" sau „contractori militari privați".

CAPITOLUL I

Lovitură dură și rapidă în partea laterală a capului, un croșeu larg, din spate, menit să-l atingă sub urechea dreaptă cu intenția de a-l face instantaneu *knock out*.

Era de așteptat că cadă ca un stâlp retezat de secure, dar el și-a mișcat capul câțiva centimetri atunci când a auzit mișcarea din spatele său, iar pumnul a ratat de puțin ținta. L-a pocnit tare la baza craniului, amețindu-l, dar nu a fost suficient să-l oprească să se întoarcă pe călcâiul drept și să-i aplice tipului din spate un șut cu călcâiul stâng în zona inghinală, cu forța unei ghiulele de tun. A fost o lovitură sălbatică, o reacție instinctivă care i-a ferit capul și trunchiul în timp ce riposta cu o lovitură cumplită împotriva celui din spatele său. Agresorul său crezuse că-l doboară la pământ, când neașteptata lovitură de călcâi în biluțe l-a convins că jocul s-a terminat. Căzu în genunchi, icnind, ținându-și scrotul în mâini, iar lacrimile îi curgeau pe față pentru că durerea îi copleșea simțurile.

Mike s-a întors cu repeziciune, cu pumnii strânși gata să lovească, cu corpul balansat în poziție de luptă gata să înfrunte pe oricine mai avea oarece intenții dure în ceea ce-l privește.

Dar nu mai era nimeni pe alee. Atacatorul său venise singur. Mare greșeală, ținând cont de reputația lui Mike, dar mulți tipi sufereau de păcatul unei prea mari încrederi în sine. Mike blama toate acele școli de arte marțiale. Niște indivizi te învățau câteva mișcări, la sfârșit căpătai o centură colorată sau vreo două cupe în competiții și apoi începeai să greșești crezând că acele mișcări coregrafice șmecherești din *dojo* chiar sunt bune de ceva în lumea reală. Mare greșeală. Mike învățase lupta cu mâinile goale în Forțele Speciale. Acolo erai învățat să-l împuști pe celălalt. Lupta corp la corp era excepția. Nici o regulă. Nici un antrenament de *kung fu* nu putea opri un glonț scobit, de mare viteză, care zbura spre capul tău ca să-ți strice ziua. Dacă trebuie să pălești tare pe careva și să-l dobori la pământ, nici un fel de figuri japoneze nu puteau trece testul. Ai nevoie de ceva care nu respectă regulile etichetei.

Mike a făcut un pas înainte și l-a înhățat de păr pe atacator, smucindu-i capul în sus și gata să-i plaseze o lovitură cu bombeul oriunde ar fi fost necesar, dacă individul ar mai fi avut nevoie de un plus de convingere ca să-și bage mințile-n cap.

— Băi, avortonule! Mă auzi?

Tipul a scuturat din cap când Mike a smucit de smocul de păr ce-l ține strâns în pumn.

— Nu ai prea mult timp la dispoziție, așa că vorbește acum – care-i treaba?

Încă mai avea oarece probleme în a respira și vocea îi era sufocată.

Mike și-a accentuat strânsura.

— Nu te aud. Ori vorbești tare, ori treaba se-mpute și-și iei adio de la *biluțe*.

A scâncit când Mike i-a plasat un bombeu în testicule. Apoi a început să tușească pentru că durerea era copleșitoare.

— Îmi cam pierd răbdarea.

— Danny.

Acum avea lacrimi fierbinți în ochi, grimase de durere pe față și teamă în priviri.

Danny? Ei, asta chiar era o surpriză. Nu putea fi decât un singur Danny. Danny Lubinsky cămătarul, dar el ar fi trimis vreo doi dintre flăcăii lui, profi cu mult mai multă experiență decât păcăliciul ăsta. Iar Mike nici măcar nu-i datora bani lui Danny Lubinsky.

Și-a proptit încă o dată bombeul între picioarele omului de la pământ ca să-și asigure întreaga sa atenție.

— Deci ai încercat să sari pe mine. Și apoi?

— Te rog. Nu mai da. Danny a spus să te ducem la docuri.

— „Noi”? – încă un șut. Care „noi”?

— Eu și încă doi prieteni. Ei așteaptă într-o mașină, după colț.

— Deci, Danny v-a spus să mă umflați și să mă aruncați la docuri?

Omul încercă o ușoară înclinare de cap, dar Mike încă îl mai ținea ferm de păr.

— Nu v-a dat prin cap să mă întrebați mai întâi?

— Danny a zis doar să te înhățăm și să te scuturăm nițel. Să-ți rupem filmul, apoi să te ducem la docuri.

Mda. Precum cățelușul familiei, aruncat aiurea după ce vetul zice că nu mai are ce să-i facă.

— OK. Dă-mi adresa locului unde trebuia să mă duci.

Era un depozit, unde nu te așteptai să se organizeze vreun eveniment social simandicos sau o petrecere surpriză cu

șampanie și aperitive. Mai degrabă era genul de loc unde îl luai la întrebări pe careva folosind cleștele și lampa cu benzină înainte de a-l hăcui în bucăți însângerate, aruncate apoi în apele întunecate, uleioase de la capătul digului. Și Danny Lubinsky a ordonat asta?

Mike era intrigat dar și sigur că Danny va avea nevoie de toate prevederile asigurării sale de sănătate după ce va termina de „vorbit" cu el.

— OK, băi găoază. Cât ți-a plătit Danny pentru noaptea asta de aventură?

Omul a icnit după un nou șut al lui Mike, dar a reușit să bâiguie câteva cuvinte:

— Cinci sute de căciulă.

Cinci sute? Asta era pur și simplu o insultă. Cinci sute de parai nu făceau decât să adauge insulta la loviri.

— OK, curistule. Hopa sus!

Mike l-a smucit ridicându-l în picioare. Probabil că nu avea prea mult timp până ce vor apare și ceilalți, poate înarmați și cu altceva în afară de prostie. Era timpul să termine. O jumătate de pas înapoi și un șut cât s-a putut de puternic în testiculele individului. Ceva a explodat în pantalonii lui, și-a dat ochii peste cap și s-a prăvălit pe dalele aleii întunecate. Mda, nu era de presupus că în următoarele șase luni se va apuca de jogging... dacă se va recupera după operația chirurgicală.

Ploua ușor și Mike știa că genul acesta de întâlnire pe o alee întunecoasă nu era modul în care, de obicei, se desfășura activitatea de culegere de informații. Dar uneori trebuiau ignorate regulile și avute întâlniri pe întuneric cu indivizi înfricoșați, locuri ciudate unde era de presupus că nu vor fi văzuți. Acum se uită discret după colțul aleii și a identificat mașina ce strălucea în ploaie, cu parbrizul parțial acoperit de apă. Doi tipi în față. Deci, lui îi fusese destinată o călătorie economică în portbagaj.

A expirat încet și și-a scos din tocul de la curea bastonul telescopic de oțel. Într-o singură mișcare fluidă, a sprintat spre mașină, o scuturare a pumnului a extins și blocat bastonul și cu o rotire largă a întregii mâini, a lovit prin explozia geamului lateral direct în capul celui din scaunul pasagerului. Acesta a fost prea șocat ca să reacționeze, iar trupul i s-a prăvălit peste șofer. Înainte ca acesta să facă ceva, Mike a fandat – prin geamul spart, peste omul căzut – cu vârful bastonului drept în tâmpla șoferului.

Totul a durat o clipă. Mike s-a dat înapoi, a respirat adânc și s-a dus la portiera șoferului, în timp ce verifica împrejurimile după alți ostili sau martori. Nu era nimeni. A deschis portiera și l-a scos afară pe șofer. Solid individ, musculos, dar și cu destule șunci. Amator veritabil. L-a lăsat pe jos pe idiot acolo unde-i era locul, după ce i-a luat totul din buzunare. A repetat figura și cu pasagerul. N-aveau arme. Doar pumni cu bătături de la lovirea sacilor – ce nu ripostau – din sala de gimnastică. Ar fi vrut să afle și altele de la ăștia doi, dar avea o întâlnire la docuri. A scuturat spărturile de geam de pe scaunul șoferului, s-a așezat și a pornit motorul. O clipă s-a gândit să dea în *marche arrière* și să treacă cu roțile peste picioarele celor doi, dar ei erau inconștienți, zăcând pe pavajul ud într-o zonă nesigură a orașului, iar el le-a luat telefoanele mobile. Dacă se întâmpla să-i găsească vreuna dintre bandele locale de dealeri de droguri – ceea ce era de presupus că se va întâmpla în minutele următoare – mai mult ca sigur că vor fi duși într-un subsol murdar, dezbrăcați la piele și legați, după care toți derbedeii din vecini se vor aduna la un „joc” de felul celui ce se practică la dușurile din închisoarea San Quentin. Iar fundurile astea albe vor avea parte de un joc lung cu multe reprize. Într-un fel, Mike găsea acest gând extrem de amuzant.

A accelerat motorul și a dispărut în noapte.

CAPITOLUL 2

DIA[2] a recrutat soldați experimentați și agenți operativi la o scară fără precedent. Banii curgeau, contactele se înmulțeau, iar *Direct Intelligence Agency* își lăsa amprenta în cele mai fierbinți zone din lume. Sediile lor din Cipru erau bine păzite și cu legătură directă către cele mai importante agenții de informații din lume. Fondurile lor veneau în primul rând din masivul buget militar al Statelor Unite.

Guvernele care doreau să se folosească de serviciile discrete ale Agenției au trebuit să fie mai creative decât metoda oferirii de serviete pline cu bani gheață și ocazionalele încărcături de cocaină pură. Au trebuit să accepte accesul nelimitat la resursele serviciilor de Informații și să permită pe teritoriul lor tipul de cooperare clandestină care, fără îndoială, ar fi provocat proteste publice – dacă s-ar fi întâmplat să afle presa liberă.

Deși mulți dintre contractorii militari privați puteau pretinde că posedă o oarecare formă de pregătire militară, nu toți erau soldați combatanți veritabili. În zonele fierbinți din Orientul Mijlociu era nevoie de militari experimentați care puteau ajuta la restaurarea unui fel de pace și ordine. Dar nu erau destui la îndemână pentru a face treaba așa cum trebuie. De fapt, era bine știut că nu toate PMC erau realmente apte pentru această misiune. Inițial, momeala dolarilor neimpozabili și puținele reguli de respectat au persuadat balastul din cazărmi, funcționarași de la Intendență, să-și ofere serviciile ca și contractori privați. Tot ce aveau de făcut era să dovedească că au stat vreo doi ani în armată, să facă niște săptămâni de instruire ca bodyguard și intrau în pâine. S-a făcut destulă băşcălie despre modul cum au reacționat sub foc acești magazioneri cu pretenții de Rambo.

DIA a aflat în final că trebuie să plătească bani buni ca să atragă și să recruteze oameni cu adevărat competenți. Așa că a fost gata să plătească din plin pentru cei forjați în lupte frecvente cu intense schimburi de focuri. Aveau nevoie de oameni care reacționau automat când situația se-mputea și au luat decizia fermă să recruteze operatori și mercenari care nu se temeau de

[2] DIA - Defense Intelligence Agency – agenție de Informații din Departamentul Apărării din SUA; este responsabilă cu oferirea de informații ca suport pentru planurile/operațiunile militare și achiziția de armament.

„zgomote puternice". Această modificare a politicii de recrutare a ridicat standardul mediu al oamenilor care se prezentau la interviu pentru angajare în toate zonele de combat. Curând a devenit evident că PMC știau adesea mult mai multe despre luptă decât ofițerii numiți la conducerea patrulelor. Veteranii, nu totdeauna echipați în uniforme militare convenționale, au grijă să mențină funcționale vehiculele de comandă și comunicații – primul și cel mai vădit obiectiv pentru IED[3] și ambuscade. Erau recunoscuți pentru instinctele lor ascuțite, putând să presimtă o problemă înainte ca *ostilii* să apese pe trăgaci și să lanseze o RPG[4] sau să detoneze o mină improvizată. Aveau un simț tactic deosebit în aprecierea terenului, simț care adesea le lipsea ofițerilor. Ochii deschiși și picioarele pe pământ erau încă o contribuție majoră în cadrul campaniilor militare. Înghesuirea *ostililor* într-o clădire din chirpici și solicitarea unui atac chirurgical cu o bombă de 500 kg, încă mai necesitau indivizi foarte bine antrenați care știau cum să facă treaba, dar și să rămână în viață pentru a se bucura seara de un duș și o bere rece. Aceștia nu erau întotdeauna foarte simpatizați de trupele regulate. Nu erau parte din tradițiile unității. Se îmbrăcau diferit și au fost adesea acuzați de aroganță. Era mai mult decât o dovadă de invidie. PMC erau plătiți o grămadă de bani și nu erau chiar atât de idioți încât să-și asume riscuri de dragul unei medalii sau a unei citări pe unitate. Se aflau acolo pentru ca să depisteze și să ucidă inamicul, să ia prizonieri, să adune informații și să adauge greutatea experienței lor la sporirea eficienței operațiunilor de luptă. Iar uneori erau însărcinați cu multe misiuni neortodoxe. DIA și-a dovedit mai ales utilitatea în desfășurarea misiunilor neortodoxe.

Mike Ducane nu a încercat să se alăture celor din DIA. Ei l-au abordat direct în luna în care își încheia ultimul stagiul cu Forțele Speciale. Brusc s-a confruntat cu perspectiva de a face același tip de activitate dar pe mult mai mulți bani plus genul de libertate în acțiuni care, probabil, îi va face viața mult mai ușoară. De fapt, chiar comandantul său l-a încurajat. Era un alt fel de a-

[3] IED - improvised explosive device – bombă improvizată. Poate fi construită cu explozibil convențional militar: de ex. un proiectil de artilerie, atașat unui dispozitiv de detonare. De obicei sunt folosite pentru minarea drumurilor.

[4] RPG – grenadă reactivă lansată dintr-un dispozitiv portabil.

și servi țara și comandantul i-a subliniat că peste un an va putea să ocupe o poziție serioasă în ierarhia din DIA. Cu alte cuvinte – un semn din colțul ochiului și o înclinare ușoară din cap – CO i-a arătat foarte clar că tot el va rămâne șeful lui Mike și în continuare. Iar cei din Forțele Speciale au întotdeauna grijă de ai lor. Mike va fi pe mâini bune.

Interviul cu psihiatrul rezident DIA a avut loc într-un birou oarecare al Agenției, în Maryland, iar dacă Mike ar fi aplicat pentru orice alt fel de *job*, psihiatrul ar fi apăsat pe butonul de alarmă aflat sub tăblia biroului ca să solicite o echipă de infirmieri solizi și o cămașă de forță. Nu era doar o întrebare referitoare la dacă Mike are tăria psihică de a suporta presiunea muncii sale. Cu siguranță că o avea. Problema era că el se simțea excelent sub stres. Excela în situații de criză. Era unul dintre motivele pentru care căuta efectiv condiții periculoase, pe care oricine altcineva le-ar fi evitat cu grijă. Și atunci, psihiatrul a trebuit să admită că dosarele făcute de Forțele Speciale erau absolut corecte în ceea ce privește evaluările – era evident că lui Mike Ducane chiar îi plăcea ce făcea. În câmpul de combat, faptul reprezenta probabil un avantaj care îi menținea versiunea sa de sănătate mintală. Dar în lumea reală cu ipoteci, neveste, plante de decor, copii și program de lucru de la 9 la 5, era rețeta pentru dezastru. Mike Ducane va avea mereu nevoie de o refulare legală pentru talentele sale. Una dintre evaluări susținea că ar putea avea o carieră de succes pe Wall Street. Și adăuga comentariul criptic că așa ar fi în locul ideal unde ar putea ucide.

CAPITOLUL 3

Ploaia lovea puternic în parbriz și pătrundea prin geamul spart din partea pasagerului, adunându-se în scaun, distrugând tapițeria din piele. Mike a zâmbit. În timp ce șofa se concentra asupra drumului ud, dar se gândea la potențialii săi atacatori. Probabil că și fundurile lor erau pe cale a fi distruse de o grămadă de violatori tatuați și cu dinți îmbrăcați în aur, transpirați, drogați. În Lumea Bandelor, Crăciunul venise mai devreme. Poate că vreunul dintre ei a pus și poze pe internet.

A dat un telefon pentru a raporta situația, numele atacatorilor săi, menționându-l pe Danny Lubinsky și a confirmat că era pe drum către depozitul de pe docuri unde ar fi trebuit să fie livrat el. Simțea greutatea liniștitoare a pistolului SIG 226 la șoldul drept. Acestea erau Statele Unite. Dacă ar fi scos arma și și-ar fi ciuruit atacanții, hârțogăraia l-ar fi ținut îngropat timp de o săptămână. Contrar a ceea ce le plăcea oamenilor să creadă în versiunea hollywoodiană a realității, nu puteai începe să tragi în civili și să speri că dovezile vor dispărea în vârtejul de fum al unui număr de magie. El s-a confruntat cu pericolul imediat și nu și-a ucis atacatorii. Tot ce aduseseră cu ei în încercarea de răpire a fost o lipsă de preparative și o găleată de prostie. I-a neutralizat ușor, dar nu i-a ucis. Dacă vor fi *decalibrați* de psihopați drogați, care îi vor hăcui după ce vor fi terminat cu distracția, asta era greșeala lor pentru că au venit să se joace în toiul nopții într-un cartier nesănătos. Mike știa că în America nu putea începe să tragă asupra civililor fără ca Agenția să-i fi ordonat și aprobat. Altfel, în mai multe ocazii ar fi subțiat coada de la supermarket.

Depozitul era înconjurat de un gard de sârmă ruginită încărcat de picături de apă de la ploaia deasă ce cădea precum o cortină de apă rece, și care n-ar fi reprezentat decât o rezistență simbolică împotriva unui intrus. Lipsa de securitate era un deghizament bun. Construcția părea veche și decrepită, în ruină și complet neatractivă pentru orice hoț. Ignorând frigul, umezeala și disconfortul, Mike s-a târât pe burtă peste suprafața de beton crăpat ca să arunce o privire mai îndeaproape asupra depozitului. Așa cum se așteptase, a găsit două SUV negre parcate în apropiere, dar numai un singur tip se vedea în spatele unui volan. Evident, era un paznic care se asigura că nimeni nu este tentat să o șteargă cu vehiculele scumpe sau să șutească jantele

personalizate. Mașinile i-au dat o idee asupra numărului de oameni. Un tip care se prefăcea că păzește, dar de fapt stătea înăuntru la căldurică și la adăpost de ploaie era un indiciu pentru câți oameni din interior îi vor mulțumi când se vor urca în mașinile gata încălzite. Mike a observat o geană de lumină în spatele ferestrelor jegoase și a cam priceput unde se afla comitetul de primire pregătit să-l *felicite*. Era destul de sigur că Danny Lubinsky nu se afla printre ei. Asta era o treabă pentru tipi cu cuțite boante și arzătoare cu benzină. S-a apropiat de clădire folosind grămezile de resturi ca acoperire, până ce a ajuns în spatele celor două vehicule. Întunericul și ploaia îl ajutau să rămână nevăzut. Se dăduse pe față cu niște ulei ars de pe jos ca să împiedice reflexia și acum sta pitit în spatele SUV de unde a observat că boltul portierelor era în poziția 'sus', deci acestea erau descuiate. S-a strecurat înainte și a prins ferm mânerul portierei înainte de a o smuci, după care, cu bastonul de oțel extins, l-a lovit dur în tâmplă pe individ. Toate mișcările au fost făcute într-o clipită. Tipul s-a prăbușit în scaun, iar Mike l-a susținut pentru a nu aluneca peste volan declanșând astfel claxonul. În hamul de sub haină avea un *Glock* de calibrul .40 și câteva magazii de rezervă, iar la gleznă un foarte frumușel revolver de oțel *Smith & Wesson* cu 5 focuri. Da, bună alegere. Dar complet inutilă dacă nu stăteai cu ochii căscați să-ți faci treaba ca un dulău de pază.

Mike se mișcă iute, cercetând portofelul și actele tipului. Deodată, lucrurile au început să capete mai mult sens. L-a împins pe o parte, i-a scos șireturile de la pantofii șmecheri fabricați manual și i-a legat mâinile și picioarele cu o rapiditate și eficiență îndelung exersate. Instructorii săi de la Fort Bragg îi spuseseră că e ca atunci când legi cu frânghia un viței. În câteva secunde șoferul a fost legat într-o poziție foarte inconfortabilă din care ar fi fost foarte dificil să se elibereze. Când, în fine, își va reveni, va fi amețit și confuz și cuprins de dureri imense. Mike a închis portiera, și-a scos pistolul SIG și a alergat aplecat către intrarea în depozit. Dacă lucrurile deveneau zgomotoase, măcar era cu totul pregătit să deschidă o canonadă de gloanțe bine țintite de la mică distanță.

Ușa depozitului era puțin întredeschisă, iar Mike putea simți prezența cuiva aflat de cealaltă parte. Nu putea explica în ce fel. Nu putea vedea prin lemnul putrezit și vopseaua scorojită, dar

simțea că cineva se află acolo după microsemnalele ce trădau prezența cuiva.

Pe câmpul de luptă, înveți să acorzi atenție acestor instincte. Înveți să ți le dezvolți. Oamenii au vânat și au cules de mii de ani. Au avut instincte de vânătoare extrem de dezvoltate. Aceste încă mai există adânc în ființa fiecăruia. Trebuie doar scoase la suprafață, antrenate, și folosite când e nevoie ca un radar personal pentru scanare. Mai ales când tu ești vânătorul.

Mike a înaintat precaut către canatul ușii, controlându-și respirația, mișcându-se ca o extensie a betonului crăpat și murdar de sub el. Costumul i s-a distrus, de aceea obișnuia să-și cumpere haine ieftine, practice, de care se putea lipsi cu ușurință. A întins un braț înainte strecurând vârful degetelor pe sub ușa veche și aplicând o presiune ușoară până ce a început să se rotească pe nesimțite către exterior. Balamalele au scârțâit, iar ușa s-a mișcat ca împinsă de o pală de vânt. Odată deschisă, Mike s-a ridicat pe jumătate și a așteptat ca garda să iasă afară pentru a verifica exteriorul. Se afla sub nivelul ochilor individului. Era întuneric și ploua. Primul semn că ceva era în neregulă a fost palma întinsă a lui Mike ce a lovit de jos când Mike a sărit și l-a pocnit sub bărbie cu forța unui obuz de artilerie. Șocul loviturii l-a înțepenit pe tip care a fost inconștient înainte de a cădea la pământ. A aterizat cu grația unui sac cu ciment ud, iar Mike a fost imediat peste el, cu ochii în interiorul depozitului, în timp ce mâinile îl percheziționau căutând armele și portofelul. Nu se vedea nici o mișcare. Toate zgomotele fuseseră acoperite de sunetul ploii ce cădea pe acoperișul de tablă ruginită. Doi erau doborâți. Mike presupunea că sunt încă maximum patru în interior: un bodyguard, doi care trebuiau să-i aplice lui tratamentul cu cuțit și arzător și cineva în costum șmecher, dar cu eticheta atârnând la vedere pe mânecă, care să-i pună întrebările. Acum avea o oarecare idee cu cine se confrunta. Nu exista nici un motiv rațional ca să-și riște viața intrând în clădire ca să se ocupe singur de indivizi. Ar fi căutat-o cu lumânarea. Trebuia să facă o recunoaștere a perimetrului și să aștepte echipa de sprijin care se afla pe drum. Problema cu această opțiune era că a luat prea personal această încercare stângace de răpire. Mai mult, și-ar fi putut explica acțiunile în termeni de urgență tactică imediată. Dacă înconjura depozitul cu prea multă putere de foc se putea ajunge cu ușurință într-un impas și o posibilă baie de

sânge. Dacă suspiciunile lui Mike erau corecte, tipii aceștia nu s-ar fi predat. Știa că ar fi avut oportunitatea de a captura un individ cheie pentru interogatoriu. Știa că timpul este un factor critic. Știa că voia să riposteze dur. S-a ridicat de lângă paznicul inconștient și a înaintat ghemuit, cu *SIG*-ul în față, gata de tragere, în timp ce ochii cercetau în laterale, apoi s-a strecurat în depozit.

Comitetul de recepție format din patru oameni aștepta în zona prăfuită, de depozitare, dar care nu mai fusese folosită pentru așa ceva încă de la ultima perioadă de recesiune economică de acum zece ani, datorită căreia afacerea se închisese. Șeful, tânăr, frizat cu codiță și îmbrăcat într-un costum scump, dar cu eticheta încă pe mânecă, ședea pe un scaun vechi și fuma, spunându-le ceva celorlalți caftangii care râdeau. Întotdeauna era o idee bună să râzi la glumele șefului. În mijlocul spațiului slab luminat era un scaun zdravăn din lemn, prevăzut cu niște sârme destinate legării mâinilor și picioarelor. Mike a observat o colecție de unelte electrice cu acumulatori răspândite pe podea și a dat din cap a apreciere. Un upgrade tehnologic pentru vechea metodă cu cuțite și arzător cu flacără. A mai văzut și sacii de plastic pregătiți pentru ceea ce ar mai fi rămas din trupul său după ce tipii ar fi terminat discuția cu el. Mișto. Erau zgomotoși. Râdeau. Fumau și scuipau pe betonul murdar al podelei. Vreo glumă porcoasă, desigur. Evident, li se fâlfâia că făceau prea multă gălăgie. Îi putea auzi cât se poate de clar și nu a fost deloc surprins că ei își adresau unul altuia obscenități în rusa maternă.

Adesea, oamenii presupuneau că cei din Forțele speciale erau doar niște malaci cu mușchii foarte bine antrenați care puteau fi asmuțiți cu un efect mortal asupra dușmanilor națiunii, precum o haită supusă de psihopați. Adevărul era că Armata îi selecta cu foarte mare grijă pe acești flăcăi după criteriul inteligenței. Fizic și mental duri, desigur. Dar și deștepți. Mike vorbea șase limbi și avea o gamă de abilități tehnice care, probabil, i-ar fi putut aduce două doctorate în domenii înalt specializate. Vorbea rusa cu accent moscovit și putea înțelege tot ce se spunea în depozitul înalt ce stârnea ecouri. Evident că nu plănuiau să-l distreze pe el cu bancuri și votcă rece. De fapt, anticipau ce găuri îi for face cu bormașina în diverse părți ale anatomiei sale. Oameni drăguți! Mike nu se putea opri să nu se gândească că lumea ar fi mult mai bună fără ei.

Gagiul cu codiță etala niște tatuaje pe deasupra gulerului cămășii sale foarte scumpă, croită manual, dar păreau a fi mai mult decorative decât dovezi ale timpului petrecut în pușcăriile rusești. Tatuajele arătau statutul, nivelul infractorului, un fel de „grade" prin care individul își prezenta „acreditările". Deci, cine va ieși din depozit pe propriile picioare și cine va fi pus în sacii de plastic?

Mike a făcut un calcul rapid. Nu zăbovea niciodată în luarea unei decizii. Costul în vieți umane nu se afla chiar totdeauna în topul listei sale de priorități. A hotărât că cei doi avortoni care fuseseră desemnați ca torționari ai săi erau inutili planurilor sale, așa că s-a ridicat din umbre, a ochit și i-a împușcat pe amândoi, lovituri duble în mai puțin de o secundă, câte un glonț scobit în piept și încă câte unul în cap. Amândoi au fost morți înainte de a se prăbuși pe podeaua prăfuită. Cam atât despre regulile de utilizare a forței letale. Mda. Hârțogăraia și explicațiile... altădată.

A înaintat, cu arma ațintită asupra pieptului bodyguardului și i-a strigat într-o rusă clară să salte mâinile în aer. Acesta era antrenat să percuteze la ceea ce reprezenta un pericol imediat. O mișcare și Mike l-ar fi doborât. Probabil că „Codiță" nici nu avea habar cum să tragă. De aceea îl trimitea babacul peste tot însoțit de gorilele cu mușchi și pușcoace, ca să-l păzească. Până acum. Tipul și-a evaluat cu repeziciune șansele în timp ce Mike venea către dânsul și undeva adânc în căpățâna sa de idiot, a înțeles că nu ar supraviețui unei încercări de a-și scoate arma. Mai bine să rămână în viață și poate că va avea șansa să răstoarne situația și să-l salveze mai târziu pe puștiul bossului. Mike vedea cu claritate ce-i trecea bodyguardului prin minte pe când se răstea la ei cu o nouă comandă cerându-le celor doi ruși să îngenuncheze. A trebuit să strige. Urechile încă le răsunau de la împușcăturile care îi eliminaseră pe cei doi ce sângerau acum pe beton. Nimic nu capta mai bine atenția oamenilor decât niște execuții rapide și neașteptate. Și nimic nu-ți lua auzul precum patru împușcături asurzitoare.

Mike s-a plasat la trei metri de cei doi, suficient de aproape pentru a-i acoperi pe amândoi cu arma, dacă era necesar, dar nu destul ca să fie atacat. Erau în genunchi cu mâinile pe cap, iar Codiță începea să arate a fi foarte, foarte temător. Șiroaie de sudoare lăsau urme întunecate pe gulerul de un alb imaculat al cămășii. Mike s-a dus încet în spatele lor înainte a se apropia de

bodyguard pe care l-a pocnit dur între omoplați. Când omul s-a întins pe jos, Mike a pus genunchiul pe spatele rusului și i-a proptit în ceafă țeava fierbinte a pistolului. Bodyguardul era încordat, gândindu-se la posibile manevre, când Mike l-a lovit cu patul armei în plexul nervos de sub ureche. Toată încordarea din trupul gorilei s-a evaporat, dar, ca să fie sigur, Mike l-a mai lovit odată în același loc. Metoda era mai eficientă decât novocaina, cu efect instantaneu și era greu de crezut că o vreme se va mai simți viu. Apoi, Mike a îndreptat pistolul *SIG* către Codiță. I s-a adresat într-o rusă fluentă.

— OK, domnișorică. E timpul să-ți murdărești rochița. Fața la podea și ține-ți pe cap mânuțele gingașe sau am să-ți arăt ce înseamnă să fii crucificat.

După ce Codiță s-a întins pe podea, Mike l-a percheziționat și a găsit un foarte scump și personalizat *Walther* cu care, probabil, nu se trăsese niciodată. I-a folosit centura pentru a-i lega mâinile la spate, apoi l-a legat și pe bodyguard pentru că chiar nu era de dorit ca un tip ca el să se trezească și să se gândească că-l poate salva pe plodul bossului printr-un act sinucigaș de bravadă. Mike a înfășurat o coardă în jurul gâtului bodyguardului pe care a trecut-o prin legăturile de la mâinile și coatele lui. I-a luat pistolul *Desert Eagle* calibrul .50. Nu era cel mai precis tip de pistol din lume, dar destul de puternic pentru a pune capăt oricărei dispute. Cu condiția ca să poți reuși să trimiți un glonț ca de artilerie în țintă. Rușii. Uneori, Mike avea impresia că-și luau ideile din filmele cu gangsteri despre mafioții ruși.

Mike s-ar fi putut opri aici. Ar fi putut aștepta să sosească echipa de sprijin și să preia problema. În mod normal, așa ar fi trebuit să facă. Dar luase tentativa de răpire ca pe cava cu adevărat personal, iar curiozitatea îi fusese stârnită. Rușii. Mda. Lucrurile începeau să capete sens. Nu era prima sa ciocnire cu rușii. Avea deja un palmares. Care începea tocmai în Siria.

Fără anturajul său de caftangii musculoși și bine înarmați, Codiță și-a pierdut mult din fudulia și aroganța sa. Cu doi gagii morți la picioarele sale și cu uriașul bodyguard doborât și cu balele curgându-i în praful de pe podea, n-avea nici un rost să zbiere amenințări la adresa celui care – era evident – putea să-l ucidă fără nici o ezitare. Codiță a făcut exact ce i s-a spus, după care Mike l-a legat în scaunul de lemn și a ridicat o bormașină cu acumulatori. Știa că nu dispune de prea mult timp până la

sosirea echipei de sprijin așa că trebuia să lase deoparte amabilitatea și să termine cât mai repede posibil.

Numele lui Codiță era Pavel Ilici și Mike știa foarte bine cine era babacul său. A pus vârful burghiului pe genunchiul tremurător al lui Pavel, privindu-l drept în ochi.

— O singură șansă, Pavel Ilici, doar una.

Probabil că pronunția lui Mike l-a făcut să creadă că se confrunta cu un „prieten" psihopat din *Rodina*.

— Îți spun tot ce știu, dat jur că nu știu prea multe. Te rog, crede-mă, a scâncit. Tatăl meu nu-mi spune totul.

Mike a împins ceva mai tare vârful burghiului în rotula lui Pavel. Rusul a tresărit, dar nu avea cum să se ferească.

— O singură șansă, Pavel Ilici. Nu o irosi. Ce ți s-a cerut să afli?

Codiță a ezitat, poate de frică, poate ca să tragă de timp. Pavel a reținut a doua variantă și a apăsat ușor pe butonul bormașinii, apăsând în același timp ușor pe țesătura scumpă, de mătase, a costumului lui Pavel. Materialul din jurul genunchiului s-a răsucit și s-a rupt, iar vârful burghiului a ajuns în contact cu pielea. Pavel a urlat.

— Siria! Tata voia să știe despre activitatea ta în Siria. Asta-i tot.

Mike a dat din cap.

— Ești sigur că e tot, Pavel Ilici?

A crescut viteza de rotație și l-a apăsat pe rotula tânărului. O fost un moment de rezistență, apoi vârful burghiului a trecut prin piele în osul gros al rotulei. Sângele a țâșnit în toate părțile spulberat într-o mișcare de rotație. Pavel a urlat din nou, zbătându-se să scape din legăturile ce-i tăiau adânc în carne, până ce Mike a retras bormașina.

— Să încercăm din nou, Pavel Ilici. Ce ți s-a spus să afli?

Codiță a căzut spre înainte, moale în legături, cu respirația întretăiată, șocat încă de intensitatea durerii. Întregul picior îi zvâcnea în valuri de agonie ce radiau dinspre genunchiul distrus. Mike a plasat burghiul pe celălalt genunchi.

— Aștept, Pavel Ilici, și nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Vârful burghiului a început să se rotească încet când Mike a apăsat butonul.

— Siria! Ți-am spus! Despre Siria! Te rog, oprește-te! Îți spun! Jur!

Mike a luat degetul de pe buton, dar a lăsat bormașina sprijinită pe genunchiul tremurător al lui Pavel.

— Ascult, Pavel Ilici. Acum ai întreaga mea atenție. Nu o irosi.

A bâzâit din nou bormașina pe genunchiul lui Codiță.

— Dar n-ai decât o șansă ca să-mi spui totul. Dacă nu o faci, lucrurile vor deveni realmente urâte. Adică am să-ți găuresc *biluțele*. Vrei să afli cât doare? Nu? OK. Vorbește.

Până la sosirea echipei de sprijin – după alte cinci minute – care a securizat zona, Mike i-a așteptat la ușa depozitului. Le-a făcut prietenește cu mâna, în timp ce aceștia puseseră laserele de ochire pe pieptul său, urmărindu-i fața murdară prin lunetele cu vedere de noapte.

— E-n regulă! – a răsunat o voce prin radio. Este Duncan și pare nevătămat. Verificați interiorul.

Mike l-a informat pe șeful echipei și i-a sugerat o discretă *medevac* pentru Pavel Ilici. Cum era de așteptat, acesta a leșinat la sfârșitul interogatoriului, dar Mike a aflat destule ca să-și explice de ce erau rușii interesați de activitatea sa recentă în Siria și de ce au vrut să-l facă dispărut în câțiva saci de plastic aruncați la capătul docului. Aproape că avea sens.

Șeful echipei a venit furtunos afară după mai puțin de un minut și a proptit un deget în pieptul lui Mike.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut aici? Ei? Tu… tu… tu… Cristoase, Duncan! I-ai găurit genunchii! Cu o bormașină! Unde dracu ți-au fost mințile?

Mike l-a privit dând ușor din cap.

— E o chestie religioasă, Jeff. Știi tu – „*fă altora…*”?

Acesta și-a privit incredul colegul, rămas nemișcat în cadrul ușii, acoperit de praf uleios pe față și stropit cu sânge și țesuturi uman. Părea aproape senin.

— Mike? Ai să plătești amarnic pentru asta. Dacă *Homeland Security*[5] află că ai torturat un gangster rus chiar aici, pe sol american, or să te închidă într-un ospiciu de nebuni și au să arunce cheia.

[5] Homeland security – agenție guvernamentală a SUA care se ocupă de asigurarea securității interne împotriva terorismului și a altor pericole majore.

Mike a zâmbit, dinții părând aproape strălucitori pe fondul feței înnegrite.

— Jeff, mai întâi nenorociții ăștia de rusnaci intenționau să folosească sculele astea pe mine, cu scopul clar de a compromite securitatea națională. Apoi aveau de gând să mă ciopârțească și să arunce resturile în apă, la capătul digului. În plus, și-au băgat cururile cu pantaloni Armani în probleme care au directă legătură cu interesele de securitate ale Statelor Unite. Și acum nu avem timp să urmăm regulile și să cerem autorizație. E un rahat cât se poate de serios, prietene, și trebuie să facem ceea ce trebuie.

Jeff dădea incredul din cap, iar Mike îl bătu amical pe umăr.

— Haide, Jeff. Totul e pentru o cauză dreaptă. Noi suntem băieții buni, îți amintești?

Șeful echipei se uită la umărul său unde palma lui Mike Duncan tocmai lăsase o amprentă de sânge pe costumul său de luptă nou-nouț.

— Sigur, Mike. Băieții buni. Da. Am să mă străduiesc să-mi amintesc asta data viitoare când am să am parte de o vizită la psihiatrul Companiei.

CAPITOLUL 4

Siria a fost o mizerie, un căcat de violență și tortură, haos, refugiați, fanatici religioși și manevre politice. Și asta când situația era „normală”. ISIS și-a declarat intenția de a se întoarce la epoca de aur din timpul Profetului. Au pus bazele unui Califat medieval al drept-credincioșilor care să se întindă de la vechea capitală Damasc și să cuprindă întregul orient Mijlociu. Turcia trebuia și ea să fie inclusă. Noul stat religios trebuia să acopere întreaga Africă de Nord, Balcanii, și țintea redobândirea Spaniei de la necredincioși.

Era un plan dement, un coșmar care a atras mii de tineri creduli cărora li s-a repetat zilnic pe internet că credința lor era amenințată, că au datoria sfântă de a se supune Cuvântului lui Allah, că sunt chemați să ridice armele în apărarea adevăratei credințe. A fost un mesaj puternic și, ca și campanie de recrutare, a funcționat cu succes. ISIS și a îngroșat rândurile cu mii de tineri naivi, șomeri, neinstruiți dar entuziaști. Conducerea ISIS, cinică și calculată, știa că toți aceștia nu erau nimic mai mult decât carne de tun, purtători de AK-47. Resurse consumabile. Fanatici zbierători care se năpusteau asupra poziției inamicului slăbind-o înainte ca soldați mult mai experimentați să intre în luptă. Tineri bărboși care luau în stăpânire orașele și satele capturate, jefuind, violând și ucigând populația civilă. Totuși, în lupta împotriva militarilor kurzi, fala lor s-a transformat în frică atunci când au fost înfrânți și măcelăriți de disciplinatele și hotărâtele miliții Peshmerga. Ca forță militară, ISIS se confrunta cu o serie de limitări. Ei au supraviețuit și datorită unei părți a populației care le-au susținut obiectivele religioase, asigurându-le alimente și adăpost. Au supraviețuit și datorită ajutorului primit din niște surse foarte neobișnuite.

Dar a fost o situație imposibil de complexă. Aliați din acest conflict erau mereu gata să se ucidă unii pe alții la fel ca pe presupușii lor inamici. Și, aruncând o umbră întunecată asupra întregii situații, Rusia și-a declarat interesul major în acest conflict.

Mike a citit rapoartele informative înainte de a pleca în Siria cu DIA. Chiar trebuia să citești istoria pentru a înțelege

implicarea Rusiei în regiune. Rusia a avut nevoie de acces la mare de sute de ani, iar portul sirian Tartus asigura prezența Marinei Militare Ruse[6] în Mediterana. Asta însemna că navele rusești nu mai erau nevoite să facă lungul voiaj înapoi în Marea Neagră prin îngusta Strâmtoare Bosfor pentru realimentare și reaprovizionare. Era singurul port al Marinei Ruse în Mediterana și rușii erau hotărâți să-l păstreze cu orice preț.

Nu aveau nici un interes moral pentru grupările politice sau religioase. Nu țineau cont de civilii morți. Aveau de gând să păstreze cu orice preț baza lor de la Tartus și, prin sprijinul acordat vechiului regim *ba'athist* care construise instalațiile militare în anii '70, calculau că pot menține portul cu minime perturbări asupra planurilor lor pe termen lung de control asupra estului Mediteranei. Ar fi fost în stare să dea mâna și cu diavolul și să bea în sănătatea lui – atât timp cât puteau menține și eventual extinde facilitățile de la Tartus. Privite la suprafață, obiectivele rușilor păreau destul de simple. Dar când o superputere internațională este condusă de un guvern despotic și de grupări ale grimei organizate, lucrurile nu sunt niciodată simple.

Restul lumii era perfect conștientă de renașterea agresivității militare a Rusiei. Orice dubii referitoare la intențiile reale ale Rusiei au fost spulberate cu brutalitate în Crimeea și Ucraina. Nu puteau fi ignorate stivele de saci cu cadavre și corpurile a mii de civili morți. Veteranii care-și reaminteau zilele Războiului Rece știau că ucrainenii au fost cei mai vechi aliați ai Rusiei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Rusia avea nevoie de bazele navale și era pe deplin pregătită să verse sânge prețios și să-și risipească tezaurul pentru realizarea scopurilor ei strategice. Iar Siria era doar una dintre zonele fierbinți din lume unde rușii căutau să obțină avantaj militar și economic.

Mike cunoștea Siria. Fusese trimis acolo ca și consilier militar pentru Forțele Speciale. Vorbea araba și-i plăceau acești oameni. În ciuda haosului și ororilor războiului, tradițiile ospitalității au supraviețuit totuși și Mike s-a regăsit adesea stând ghemuit în sate alături de bătrânii sfrijiți din consiliul tribal, surprins să fie salutat atât de călduros în feluri la care nu s-ar fi

---

[6] Flota Maritimă Militară a Federației Ruse - Voyenno-Morskoy Flot Rossiyskoy Federatsii (Военно-морской Флот Российской Федерации - ВМФ России).

așteptat. Mica sa echipă de specialiști fusese însărcinată cu antrenarea milițiilor locale siriene și a trupelor regulate iraqiene în ascunsele arte ale contra-insurgenței. Misiunea i-a oferit șansa de a învăța o grămadă despre țară și și-a făcut multe contacte prețioase. Acolo, într-un cort cu camuflaj militar montat la marginea unui șir de dune, a întâlnit un ofițer de legătură sirian, o femeie uimitor de frumoasă, despre care a aflat repede că se numește Fatima Trigo. Ochi negri cu pielea parcă ușor bronzată moștenită de la strămoșii berberi și o coamă de păr negru atât de groasă și lucitoare încât abia începea sub șapcă. Mike a fost irezistibil atras de ea, iar ea a răspuns interesului său evident cu o pasiune și ferocitate care i-a tăiat răsuflarea. Mike Ducane, în mijlocul unui război crud și împotriva celor mai sălbatice așteptări, s-a îndrăgostit cu tot entuziasmul unui adolescent aflat la prima iubire.

CAPITOLUL 5

Siria avea o grămadă de probleme și doar câteva soluții. Statele Unite au fost reticente în a-i desfășura pe *Marines* în teren ca să elimine prezența militară a ISIS în regiune, deși mulți generali din eșaloanele înalte de comandă au declarat că aceasta ar fi singurul mod realist de confruntare cu problema. Pierderile în rândul civililor ar fi fost mari și Administrația a decis să sprijine forțele locale de opoziție cu instruire, uniforme și armament. A fost un compromis care a dat lui ISIS răgaz să se regrupeze și să pună la punct alte tactici. Erau conștienți că nu se pot opune trupelor bine înarmate, așa că s-au hotărât să riposteze împotriva inamicilor în locuri unde nu erau linii de front sau elicoptere de atac. Și-au instruit tinerii fanatici să se întoarcă în Europa, pentru a ataca civilii în țările lor. ISIS a avut parte de mai multă publicitate decât ar fi putut spera vreodată. Dar a și întărit hotărârea multor guverne de a lăsa deoparte regulile scrise și nescrise și de a lovi în ISIS cu putere, acolo unde durea cel mai tare.

Postul din Siria era ultima misiune a lui Mike înainte de a se retrage din serviciul activ și s-a gândit la viața din afara armatei și cum ar putea să rămână cu Fatima. Chiar atunci DIA l-a contactat și i-a oferit un contract foarte profitabil care reprezenta cea mai bună utilizare a deosebitelor sale aptitudini practice. Comandantul său a spus că a fost ceva precum acei politicieni de la Washington care azi pleacă dintr-un birou, iar mâine se trezesc într-o poziție înaltă și foarte bine plătită de pe Wall Street. Mike a răspuns că ar vrea să se mai gândească. A clipit o dată, s-a uitat la comandant, apoi a spus *"OK, Sir. Unde trebuie să semnez?"* După șase săptămâni, Mike Ducane se afla înapoi în Siria. Fatima a râs când i-a telefonat în acea dimineață. I-a promis că va găsi un mod foarte special pentru a celebra reîntoarcerea sa.

Acolo unde rușii au bombardat civilii cu un covor de bombe – iar în acel stadiu nimeni nu avea habar de ce – DIA a avut misiunea de a găsi și extrage un număr de membri cheie din ISIS. Atacurile dronelor erau spectaculoase la știrile TV de seară și cu siguranță că-i înfricoșau rău pe inamici – Moartea Tăcută din Înalturi suna ca ceva biblic – dar obiectivul principal era să se afle cât mai multe posibil despre operațiunile inamicului, iar asta

implica înhățarea unor indivizi din teren și livrarea lor pentru interogatoriu. Se considera că este mult mai greu să fie interogați niște indivizi morți decât unii vii, de aceea DIA avea nevoie ca subiecții lor să fie în viață și capabili să vorbească. Asta însemna trimiterea unor echipe de specialiști în teritoriul inamic pentru a efectua captura. Era o strategie deosebit de riscantă și oricare operator DIA știa că va fi ucis dacă ar fi capturat. Dar numai după o săptămână sau două de tortură. Dar era mai bine să pui în calea pericolului personalul DIA decât unitățile Delta Force sau SEAL. Era un expedient simplu, dar Administrația nu-și putea permite ca cei din Forțele sale Speciale să fie capturați și decapitați în public. Evident, era o aventură deosebit de riscantă. De aceea DIA a îndulcit afacerea prin punerea unei recompense pe fiecare țintă. Unul dintre operatori a numit-o Fondul Ferrari, o ironie, pentru că acasă în US se încăpățâna să conducă o vechitură de Chrysler. Gusturile nu se discută.

Mike a luat parte la două operațiuni DIA de captură. Prima a necesitat infiltrarea într-un complex rezidențial sirian bine păzit în urmărirea și capturarea unei ținte foarte evazive. Au urmărit un slăbănog micuț cu o barbă ridicol de stufoasă căruia i se dăduseră trei fete foarte tinere ca parte din pradă după ce satul fusese cucerit. De aproape o lună locuia cu cele trei sclave de 12 ani. Când tinerii luptători ISIS au intrat fără opoziție în sat, doi dintre bătrâni au fost decapitați, iar unul a fost crucificat pentru a adăuga o tușă dezgustătoare de dramă la un video publicitar ISIS. Sătenii au fost terorizați până la supunerea completă. DIA considera că ținta era responsabilă pentru mutarea electronică a fondurilor de la sponsorii ISIS în Arabia Saudită și era identificat ca un foarte util subiect pentru interogatoriu. Așa se ajungea în interiorul infrastructurii organizației și se tăiau liniile logistice de finanțare și aprovizionare. Mike și echipa sa a supravegheat satul dintr-o poziție mascată timp de două zile și două nopți, făcându-și nevoile fiziologice într-o pungă de plastic și așteptându-și șansa de a se apropia. Imediat după apusul din a treia seară, slăbănogul lor țintă a ieșit din pivnița unde stătea ascuns pentru a respira oarece aer proaspăt și ca să-și mai dezmorțească picioarele. Avea doi bodyguarzi, tineri cu AK-47 în mâini și banduliere cu muniție puse ostentativ în cruciș peste piept. Echipa de captură de patru oameni a înaintat în liniște absolută, lăsând o altă echipă de doi lunetiști în poziția mascată, un loc ideal care asigura un excelent

câmp de tragere în caz de necesitate. Ascunși prin umbre și mișcându-se tupilați, cei patru au apărut ca fantomele din beznă și i-au împușcat pe cei doi bodyguarzi în cap de la mică distanță cu gloanțe subsonice de calibrul .22 trase prin supresor de zgomot. Au fost morți înainte de a atinge nisipul. Mike a pus mâna peste gura și nasul țintei înainte ca acesta să-și dea seama că gărzile sale au fost doborâte. O injecție rapidă în gâtul sfrijit al individului și s-a prăbușit ca un mic sac de cartofi pe un umăr musculos, apoi echipa s-a pus în mișcare, primul transportând ținta, iar ceilalți trei acoperind retragerea. Lunetiștii erau pregătiți să o ia din loc pe când cei patru se apropiau de poziția mascată. Un vânt ușor agita nisipul deșertului, dar în rest totul era cuprins de tăcere. Echipa a apelat elicopterul, cu mitralierele sale de sprijin, pentru extragere, apoi cei din DIA s-au mișcat cu repeziciune, transportând pe rând ținta, alergând pe nisip către punctul de contact. Erau transpirați, dar râdeau cu adrenalina pulsând năvalnic, cu ținta legată cu bandă adezivă și securizată de podeaua helo-ului, și visau la niște beri reci și o binemeritată sărbătorire după zilele și nopțile petrecute în deșert. Fondul Ferrari putea acoperi acum și costul suplimentar al unei capote escamotabile și plinul cu benzina pentru un an. Mike nu se gândea la mașini și bani. El își planifica un duș fierbinte și două zile și două nopți prins în brațele și coapsele frumoasei Fatima Trigo.

A doua misiune nu a mers la fel de „șnur”. Mike nu putea fi deloc acuzat că ar fi superstițios dar ceva l-a deranjat în legătură cu misiunea încă de la început și nu-și dădea seama ce anume. În bază au fost destule discuții referitoare la țintă, iar acest fapt în sine era neobișnuit. DIA a fost însărcinată cu capturarea unui comandant ISIS proeminent și deodată toată lumea părea să cunoască identitatea țintei. Se presupunea că securitatea operațională era foarte strânsă, dar au apărut discuții agitate în rândurile celor din administrativ referitoare la capturarea unei prăzi majore. Ținta a fost identificată ca fiind un comandant militar local, iar Mike s-a gândit că ar fi fost mult mai ușor ca tipul să fie lovit cu un atac de dronă. Eliminat într-un nor supraîncălzit de ceață roșie. Dar Washingtonul voia să afle ce știa tipul, așa că a fost planificată și aprobată o misiune de capturare. Lui Mike nu i se părea că merită riscul, dar experiența sa îl făcea

să fie liderul evident al echipei de captură. Prin urmare, a studiat informațiile și hărțile și a format o echipă puternic înarmată care să-l „salte” pe tip.

În război, cele mai bune planuri se pot modifica înainte chiar de a se trage primul foc. Echipa a intrat în poziție noaptea și a folosit două locuri foarte bine ascunse de unde-și supravegheau prada. S-au „îngropat” lângă un sătuc care fusese modernizat cu câteva clădiri de beton și Mike a observat imediat numărul mare de gărzi înarmate ce patrulau perimetrul. ISIS nu aveau câini de pază, pe de o parte pentru că animalele nu erau considerate curate, dar și pentru că ISIS nu avea resursele necesare dresării animalelor pentru această treabă. Erau multe țări musulmane care foloseau câini de pază, dar, din fericire pentru echipa DIA, noul califat islamic nu se afla printre ele. Gărzile erau în alertă maximă și foloseau două camionete Toyota care aveau montate pe platforme mitraliere grele de 12,7 mm pentru a patrula în jurul perimetrului satului. Ocazional, șarjau într-un nor de praf și trăgeau rafale lungi în deșert, trasoarele luminoase arcuindu-se asupra dunelor joase de nisip. Recunoaștere prin foc. Ca și cum ar fi știut că acolo este cineva. Hmm, nu era un semn bun. Târziu în cursul dimineții, un convoi de vehicule a intrat în sat, condus de un transportor blindat irakian. Echipele de supraveghere putea doar privi cu frustrare cum un grup de gărzi ISIS au scos o siluetă în robă neagră dintr-o clădire joasă de beton și au îmbrâncit-o în spatele transportorului blindat. Convoiul a accelerat afară din sat în mijlocul unui nor de praf și fum negru de diesel, îndreptându-se în direcția de unde venise. Silueta cu turban semăna cu ținta lor. Se părea că misiunea lor a eșuat. Echipele nu puteau să se miște pe timpul zilei, așa că au trebuit să rămână pe loc până la căderea nopții înainte de a chema elicopterul de extracție.

Se părea că ISIS și-a evacuat omul chiar sub nasul echipei DIA de capturare.

În adăposturile echipei era o atmosferă de tristețe, în timp ce asudau și se coceau în dogoarea sălbatică a deșertului. Veniseră plini de adrenalină, gata de acțiune, dar se confruntau cu perspectiva întoarcerii cu mâinile goale. Mike a menținut rutina de observație pentru că asta făceai când te aflai în poziții ascunse și nu voiai să fii surprins de vreun păstor nomad. Atunci a constatat că gărzile încă mai erau în sat. Detaliile de securitate

ale țintei continuau să existe. Apărând un sat mizer, insignifiant din punct de vedere militar și aflat departe de liniile frontului. Și până la urmă, ce făcea un comandant militar atât de departe de zona de acțiune?

Mike le-a transmis prin radio celorlalți membri ai echipei de supraveghere să fie vigilenți și să stea cu ochii pe sat. Poate că totuși ținta nu a fost mutată. Poate că tipii din ISIS știau că se află sub observație și au aranjat o momeală, punând la cale o distragere a atenției față de o lovitură cu dronă sau un atac, pentru că ținta reală trebuia să rămână în sat. N-avea nici un rost să fie mutat, dacă putea fi urmărit până în următorul ascunziș.

Mike a rumegat opțiunile echipei sale și a hotărât să țină seama de suspiciunile sale, cerând permisiunea de a extinde misiunea cu câteva zile pe baza ipotezei că ținta s-ar mai putea afla totuși în sat. Centrala DIA a fost de acord și a trimis o dronă asupra convoiului care se târa încet prin terenul accidentat la vreo 25 km de sat. Prin atacarea convoiului, DIA dădea de înțeles lui ISIS că a înghițit momeala. O dronă a fost alocată misiunii și racheta *Hellfire* care a spulberat transportorul blindat într-o ploaie de șrapnele de oțel a fost urmată de un șuvoi de proiectile de tun de 30 mm care a tocat restul vehiculelor din convoi.

ISIS și-a sacrificat intenționat vehiculele și oamenii doar ca să ascundă locația unuia dintre comandanții săi. Mike a primit confirmarea atacului cu dronă prin radio și s-a pus pe așteptare. Era intrigat de situație și îl rodea suspiciunea că ceva nu era deloc în regulă. Dacă ISIS știa că se aflau sub supraveghere, misiunea era deja compromisă și următorul pas ar fi fost o plecare rapidă, urmând să se mai încerce ceva altădată. Aveau apă și hrană pentru cinci zile. Era arșiță. Era foarte inconfortabil și trebuiau să-și facă nevoile în saci de plastic sigilați cu grijă. Fuseseră antrenați să facă așa. Era unul dintre motivele pentru care erau plătiți așa mult. Și, ca și comandant în câmpul tactic, Mike a concluzionat că dacă ținta se mai afla încă în sat și dacă ISIS erau siguri că se află sub supraveghere, atunci puteau năvăli cu o companie de fanatici bărboși care să răscolească zona pentru a-i captura sau ucide pe necredincioși. Mike s-a scărpinat în barba deasă, zâmbind. Încă o săptămână în deșert și va arăta și el ca un musulman radicalizat. Poziția era riscantă, dar nici una dintre gărzi nu s-a aventurat să caute printre tufele mici și dune după ce a plecat convoiul. Nici asta nu prea avea sens pentru

Mike. Deci, supravegheau, așteptau și transpirau în cuptorul deșertului. Calculând probabilitățile, Mike hotărâse să rămână fermi pe poziție și să aștepte. Ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea seama ce anume. Echipa trebuia să rămână pe loc și să afle. Dacă nu obținea un răspuns, puteau oricând să anuleze misiunea și să se retragă pe nesimțite, noaptea, până la punctul de extracție.

Era întuneric, norii pluteau în înalturi, mult deasupra platoului, iar luna nu era. Mike dormea când unul dintre camarazi l-a trezit într-o liniște deplină. Cu toții erau obișnuiți să treacă instantaneu de la somn la starea de maximă vigilență. Știa unde se află și imediat și-a concentrat întreaga atenție asupra colegului de echipă.

— Multă mișcare în jurul clădirii. Toți sunt treji. Se-ntâmplă ceva.

Mike s-a rostogolit către marginea adăpostului săpat și a cercetat satul prin echipamentul de vedere-noaptea. Toate gărzile era în alertă, formând un perimetru în jurul clădirilor din beton și ocupând poziții în lungul drumului prăfuit ce vene dinspre nord. Apoi i s-a părut că aude ceva în depărtare. Vehicule. Rulau încet, dar veneau spre sat. Se apropiau fără lumini, o duzină de camioane și SUV, invizibile fără ochelarii de noapte. Mike a contactat Centrala DIA via satelit, imediat ce primul vehicul a oprit lângă cea mai mare clădire. Iar acolo, în întuneric, se afla ținta lor, cu brațele larg deschise pentru a îmbrățișa trei oameni ce coborâseră din primul SUV. Aveau în mâini niște AK-47 și purtau turbane, bărbi și pantaloni largi, îmbrăcăminte tipică pentru ISIS, așa că Mike și-a spus sieși „*Eh, salutare, micuțul meu prieten bărbos. Mă bucur să te văd acolo.*" Ceilalți trei oameni ai săi de pe poziție erau și ei cu armele pregătite gata pentru orice ar putea urma.

— Ce zici, Mike?

Nick Savage era un SAS[7] australian, bine antrenat și exact genul de individ pe care ți-l dorești să-l ai alături în luptă.

---

[7] Special Air Service (SAS) – unitate a Forțelor Speciale din Armata Britanică. Cunoscut sub numele uzual de *„Regimentul"* este modelul tuturor unităților de commando din lume. Desfășoară operațiuni sub acoperire: acțiuni directe de luptă, recunoaștere, antitero, salvări de ostatici.

Vorbeau foarte încet. Șoaptele ar fi răsunat mai tare și s-ar fi auzit mai departe decât vocea scăzută. Lucrurile astea le înveți cu mult timp înainte de a fi trimis să vânezi și să ucizi inamici reali.

— Ținta e încă acolo, Nick. Ai avut dreptate, au trimis o momeală. Asta te face să te întrebi ce naiba se întâmplă acolo, nu-i așa?

— N-are nici un sens, Mike. S-au comportat de parcă știau că suntem cu ochii pe ei, dar probabil presupun că ne-am retras imediat ce momeala a părăsit zona. Nu par îngrijorați că ar mai fi supravegheați.

În întuneric, Mike clătină din cap.

— Iar asta înseamnă că locația este mai importantă decât tipul pe care ar trebui să punem mâna.

— Sau că ținta nu are nimic de-a face cu condusul credincioșilor către martiriu pen' că micul bulangiu are alte talente în CV.

— Nick?

Mike verifică prin ochelarii de noapte și celelalte vehicule.

— Ce mama dracu' e un *bulangiu*?

— Cristoase, Mike. La *Cercetași* nu vă învață engleza?

— Stai așa, Nick. Asta e ceva interesant.

Mike și-a activat microfonul de la gât și i-a alertat pe toți membrii echipei să fie cu ochii pe perimetru.

— Cercetați și în spatele vostru, băieți. Nu vreau ca avortonii ăștia să năvălească peste noi din spate.

Jos, în satul prăfuit, gărzile descărcau din camioane lăzi de lemn, icnind și transpirând, în ciuda frigului nopții din deșert. Un om s-a împiedicat în întuneric și a scăpat lada de lemn. Pentru neîndemânarea sa, a primit imediat un șut zdravăn în cur. Lada nu s-a spart, dar văicărelile sale le-a adus aminte celorlalți să fie mai atenți cu încărcăturile lor. La ora trei dimineața, descărcarea fiind terminată, cei trei vizitatori au ieșit din clădirea de beton și s-au urcat în SUV, făcând din mână către gazdă și semnalizând celorlalte vehicule să pornească. Cu motoarele abia turate, convoiul a ieșit încet din sat și a făcut un ocol larg peste nisip înainte de a se angaja pe drumul accidentat ce ducea spre nord. În sat, norii de praf s-au împrăștiat și totul a redevenit liniștit.

La ora 3:30 în întunecimea nopții, Mike a primit prin satelit de la Centrala DIA un mesaj criptat prin care i se ordona să facă o recunoaștere a clădirii de beton și să evalueze fezabilitatea

capturării țintei. I se mai cerea să investigheze conținutul lăzilor de lemn. Asta era o operațiune clandestină finanțată discret. Nu i-a spus nimeni să fie prevăzător sau să evite să se pună singur în situație riscantă. Era de așteptat ca să-și folosească judecata și să ducă treaba la bun sfârșit. A rămâne în viață, se presupunea a fi un ordin permanent. Centrala DIA știa că gărzile au fost treze cea mai mare parte a nopții și că nivelul lor de vigilență era cel mai scăzut în jurul orei patru dimineața. Dacă Mike și echipa sa putea penetra perimetrul satului și să intre în clădirea de beton, și-ar completa misiunea și s-ar întoarce la bordul elicopterului de evacuare la ora 5:30. Teoretic.

Mike și-a primit ordinele și, rapid, și-a pregătit echipa și a instruit al doilea grup ca să asigure supraveghere din poziția lor camuflată.

Cu toții erau bine antrenați, veterani cu multă experiență de luptă.

Știau ce au de făcut dacă se lăsa cu un schimb de focuri.

Știau unde trebuiau să se retragă și să aștepte sosirea „cavaleriei" care să-i scoată din budă.

Știau totul despre durerea și transpirația de la instrucția dură necesară pentru a putea lupta cu ușurință.

În întunericul rece al nopții, dunele de nisip scârțâiau și gemeau pe măsură ce se contractau în aerul rece. Cei patru oameni s-au mișcau neauziți afară din adăpostului camuflat și au făcut un ocol către sudul satului, către o gaură abia sesizabilă în perimetru, acolo unde au fost observate cele mai puține gărzi. Voiau să evite contactul cu soldații bărboși. Contactele puteau deveni cu ușurință zgomotoase, iar echipele de capturare operau cu severul dezavantaj al numărului redus de membri, adânc în spatele liniilor inamice și era imensitate de teren deschis între sat și punctul de extracție. Acțiunea pe nevăzute și surpriza erau avantajele lor esențiale. Nici unul dintre membrii miliției nu patrula. Erau ghemuiți în grupuri mici, cu AK-47 pe genunchi și moțăiau înfășurați în pături aspre.

Mike era pitit în spatele unei dune, cercetând calea din fața sa prin ochelarii de noapte, când a strălucit o mică flacără și instantaneu s-a aruncat pe burtă în nisip. Cineva fuma. Una dintre gărzi și-a aprins o țigară. Sigur, totală lipsă de disciplină, dar și un semn că ei nu erau alarmați. Mike și echipa sa au așteptat cinci minute, urmărind lucirea slabă a țigării, apoi au

continuat să înainteze îndepărtându-se de fumător, în căutarea unui alt punct prin care să treacă prin perimetrul gărzilor.

Au intrat tupilați în sat, făcând fiecare pas cu mare grijă, mai întâi pe vârfuri, pentru a minimiza zgomotul, cercetând după gărzi și ascultând, cu toate simțurile conectate la împrejurimi, în hiper-alertă pentru orice semn de pericol, cu armele setate pe foc automat și degetele pe garda trăgaciului. Se părea că toată lumea dormea. Dinspre grupurile de oameni cu pături se auzeau sforăituri, gărzile care mai înainte fuseseră de veghe prea îndelung au cedat cerințelor de somn ale trupurilor. Mike a semnalat grupului să înainteze spre clădirea de beton unde fuseseră descărcate lăzile și unde s-ar fi putut să se afle încă ținta lor. Se auzeau un zumzet ușor scos de un generator aflat undeva înăuntru, iar Mike a văzut cablurile atârnând libere de la acoperiș către clădirea învecinată aflată la vreo zece metri mai încolo. Cabluri electrice și cabluri telefonice ecranate. Nici un semn de antenă pentru că, probabil, au înălțat catargul necesar acesteia la oarece distanță de centrul de comunicații ca să evite atenția unui atac cu rachetă ghidată ce s-ar fi orientat după semnalul radio emis. Mișto. Dar nu foarte eficient.

Mike a lăsat un om la intrare ca să le acopere spatele. Ușa s-a deschis cu ușurință datorită balamalelor noi și Mike a remarcat o lumină slabă la capătul coridorului. Voci. Cineva era treaz. Voci vorbind la radio. Nu aveau prea mult timp așa că Mike a plasat la ușa camerei radio un om gata să tragă cu un pistol de calibrul .22 cu surdină, în timp ce el și Nick deschideau cu grijă celelalte uși de pe coridor și au găsit lăzile de lemn ce au fost ascunse în acea noapte și depozitate cu grijă, departe de ochii curioși.

Nick acoperea ușa cu pistolul cu surdină pregătit și în contact vizual cu camaradul aflat la câțiva metri pe coridor. Generatorul se afla undeva dincolo de camera radio. Îi puteau auzi zumzetul persistent ca fond sonor. În ciuda frigului nopții, șiroaie de sudoare curgeau pe spatele lui Mike. Una dintre lăzile lungi fusese deschisă, cuiele subțiri erau îndoite și răsucite, iar capacul doar așezat deasupra. Duzini de pachete învelite strâns în plastic, sigilate cu bandă adezivă, tari precum cărămizile. N-avea nevoie de o diplomă în biochimie pentru a pricepe ce era înăuntru. O tăietură ușoară cu lama pumnalului ascuțită ca o lamă de ras și suspiciunile lui Mike au fost confirmate. Heroină.

Pură, nediluată. Mike a făcut un calcul rapid și și-a ținut respirația. Cam 250 kg în total. Mă-sa-n...! Era o cantitate enormă de drog. Ceva cu totul neașteptat. Era ceva departe de agenda militară a noului Stat islamic. Cu totul altceva. A pus un pachet intact într-un buzunar al vestei de luptă, apoi a tras la loc capacul lăzii și a făcut un semn către Nick să iasă afară.

Camera radio era tăcută. Mike a numărat cu degetele ridicate în aer și într-o singură mișcare fluidă cei trei au intrat în spațiul mic, fiecare căutând ținte, dar... înăuntru era doar cel pentru care veniseră, încremenit de șoc în fața unui laptop pe al cărui ecran un grup de doi bărbați și o femeie, cu foarte multă imaginație, se aflau într-o poziție imposibil de complicată și probabil foarte incomodă. Într-o fracțiune de secundă, Mike și-a proptit pistolul în fruntea omului și i-a șoptit în arabă să rămână complet tăcut.

Spre surpriza sa, omul s-a bâlbâit:

— *Ne streliaiti*[8]!

În rusește! Mike i-a apăsat țeava cu supresor mai ferm în cap. Nu era timp de pierdut. De ce a vorbit în rusește? Cu o mișcare precisă, bine antrenată, Nick i-a înfipt acul hipodermic în gât, iar tipul a dat imediat ochii peste cap. L-a luat pe umăr în clasica manieră a pompierilor care-i lăsa o mână liberă cu pistolul ațintit spre înainte.

Totul s-a petrecut cu ușurință. Începea să se simtă ca la un exercițiu de antrenament.

— Așteptați o clipă. Mișcare în jurul clădirii din beton.

Era un mesaj de la echipa de supraveghere. Vocea din casca lui Mike l-a făcut să se întoarcă și să-și verifice spatele. Se aflau în afara clădirii mișcându-se în liniște către perimetrul satului când tăcerea a fost spartă de un răcnet puternic. O voce zbiera în araba siriană.

— Unde-i Suleiman? Suleiman a dispărut! Deșteptarea! Cu toții! Deșteptarea! Găsiți-l pe Suleiman!

Vocea se auzea clar în aerul rece al nopții, iar Mike a semnalat echipei sale să accelereze ritmul de deplasare. A apelat și celălalt grup ca să afle noutăți despre ce se întâmpla în sat, dar n-a fost nevoie să aștepte răspunsul. Auzea foarte bine cum era

[8] Ne streliaiti (Не стреляйте) – nu trage (lb. rusă).

pornit motorul unei camionete, iar întunericul a fost străpuns de lumina unui reflector care cerceta dunele.

Vocea din casca lui Mike era extrem de clară.

— Aveți companie, camionetă Toyota, șofer cu trăgător și o mitralieră grea montată în benă. Pregătiți-vă. Vine spre voi.

Mike s-a lăsat într-un genunchi și i-a spus lui Nike să ia prizonierul și să continue să se deplaseze spre adăpost, împreună cu încă un om care să-l acopere. Lucrurile erau gata să devină cam zgomotoase. Nick și camaradul său au îngenuncheat în spatele unei dune, cu carabinele pe foc automat, urmărind camioneta Toyota care ieșea în forță din sat și se îndrepta în direcția lor.

— Supravegherea. Pregătiți-vă să angajați țintele. Concentrați-vă pe sat. Noi angajăm camioneta.

Răspunsul a venit imediat.

— A doua camionetă vine dinspre nordul perimetrului către poziția noastră.

Mike tocmai ochea vehiculul ce se apropia când aceasta a virat într-o parte și farurile i-au luminat brusc pe Nick și pe celălalt membru al echipei care alergau peste dune. Cei doi s-au aruncat instinctiv la pământ când mitraliera de 12,7 mm a lătrat în noapte, iar trasoarele s-au arcuit spre ei, spulberând nisipul în aer. Mike a deschis focul și a lovit cabina și pe cei din ea de la șaizeci de metri. Gloanțele de mare viteză au trecut prin portieră și l-au eviscerat pe șofer, în timp ce colegul lui Mike a slobozit o rafală lungă care l-a terminat pe mitraliorul din spate aruncându-i în nisip cadavrul lipsit de cap. Camioneta a virat și s-a proptit cu botul într-o dună, cu motorul accelerat sălbatic. După câteva secunde, o grenadă de 40 mm lansată de grupa de supraveghere a explodat pe masca radiatorului celeilalte camionete, transformând-o într-o grămadă de fierătănii arzânde. Echipele au câștigat oarece timp, dar trebuiau să se miște cu rapiditate. Mike s-a ridicat și alerga aplecat peste dune, iar gloanțele de AK-47 fluierau pe deasupra. Gărzile își goleau magaziile în noapte. Situația devenise extrem de zgomotoasă.

— Om doborât. Repet. Om doborât.

Era coechipierul lui Nick. Mike și colegul său au sprintat pe următoarea sută de metri și s-au trântit în nisip, lângă camarazii lor. Prizonierul era întins pe jos, inconștient, nevătămat, continuând să respire. Iar Nick avea în piept o gaură provocată de

un glonte de mare viteză, calibrul 12,7 mm, care i-a terminat un plămân și a spulberat fragmente osoase în piept și abdomen. Era încă oarecum conștient, dar era evident că nu va mai rezista mult timp. Din cine știe ce motiv bizar, gândurile lui Mike s-au întors la o misiune din Africa și la legionarul ce murmura în franceză către camaradul rănit „*Înțepătura asta mică nu poate fi reparată*". Mike a înlăturat acest gând din minte și l-a luat de mână pe Nick. Cei de la supraveghere lansau rafale și grenade de 40 mm asupra satului. Ochii lui Nick erau încețoșați. Probabil că nici nu mai putea să vadă.

— Mike? vocea îi era răgușită și slabă.

— Aici sunt, prietene.

— Bulangii, măi frate. Niște bulangii de tot căcatul.

— Am să-ți dau ceva pentru durere, Nick. Apoi o să te scoatem de aici.

— Durere? – o spumă de sânge i-a apărut între buze. Nu simt nimic, nici de-al dracu', frățioare.

Mike a înfipt *syretta* cu morfină în umărul lui Nick, apoi i-a mai administrat încă două. Ochii i s-au dus peste cap și Mike a semnalat celorlalți, unul să ducă prizonierul, altul să asigure acoperire, iar el îl va transport ape Nick. Nimeni nu era lăsat în urmă.

În timp de-și organizau apropierea de a doua poziție, echipa de supraveghere a confirmat: *cavaleria* era pe drum, dar ei trebuiau să o ia din loc pentru a evita focul tras dinspre sat. Au rupt contactul cu inamicul confuz și nehotărât, și au continuat să-și ducă prizonierul. Nick a murit și, împotriva tuturor regulilor de bun simț și a logicii de împărțire a sarcinilor, Mike nu a vrut să lase pe altcineva să-i transporte trupul.

S-au urcat în elicopterul de evacuare, unul cărând prizonierul legat cu bandă adezivă, celălalt având grijă de trupul sfâșiat al lui Nick. Mike simțea mirosul de sânge uscat îmbibat în uniforma de luptă, amestecat cu sudoarea sa. Poți oricând să înlături hainele și să cureți sângele. Dar niciodată nu poți scăpa de sentimental de neșters al pierderii care-ți arde sufletul și lasă cicatrici în adâncul inimii. Pachetul bine învelit în plastic din buzunarul său atârna mult mai mult decât kilogramul de heroină pe care-l conținea.

Trei zile mai târziu Mike se afla la cartierul general din Cipru al DIA, răspunzând anchetei referitoare la moartea lui Nick

și completând detaliile și nuanțele ce-ar fi putut lipsi din raportul formal al misiunii. Heroina a fost o mare surpriză pentru DIA. Prizonierul a fost foarte puțin doritor să coopereze, iar Agenția a renunțat repede la curtoazia obișnuită și a recurs la metodele dure de interogare pentru a-l convinge să vorbească. Devenise o problemă urgentă și Washingtonul voia rezultate. Cu orice preț.

CAPITOLUL 6

Întors în Statele Unite, Mike a primit două săptămâni permisie și recomandarea de a sta de vorbă cu psihiatrul Companiei. Agenția se preocupa mereu de sănătatea mintală a operatorilor săi și voia să elimine orice risc ca ucigașii săi extrem de antrenați să cadă pradă stresului și inevitabilelor frustrări produse de statul la coadă într-un supermarket. Un director DIA a afirmat că personalul operativ ar trebui ținut în spatele gratiilor, în grădini zoologice special, până ce era nevoie de ei pentru acțiuni. În termeni militari, aceste cuști zoo speciale se numeau cazărmi.

Psihiatrul Companiei era foarte bine calificat și avea o experiență profesională de-o viață cu veteranii combatanți. A înțeles ce au trebuit să îndure pacienții săi din perspectivă psihologică și era hotărât să ajute cât putea de mulți dintre ei. Cicatricile fizice se vindecau mult mau repede decât cele mintale și emoționale. Trebuia să depisteze și semnele de pericol că cineva era gata să clacheze, sau să dezvolte un comportament potențial periculos. Asta putea însemna sfârșitul unui contract cu DIA și începutul unei vieți noi și interesante în Serviciul Poștal al Statelor Unite.

— Și… cum te simți, Mike?

— Chiar vrei să știi? Sunt curios. Așa mă simt.

— Curios? În legătură cu ce?

— Cu felul în care a fost compromisă misiunea. Despre contradicții. Despre lucrurile pe care le-am descoperit acolo.

— Dar în legătură cu moartea lui Nick? Cum te face să te simți?

Mike a făcut o pauză. S-a gândit la întrebare. Nu era prea sigur ce să răspundă.

— Eh, doctore. E mort. Iar ce simt eu nu va schimba cu nimic acest fapt.

— Dar trebuie să te fi afectat adânc, Mike.

O altă pauză. Îi plăcea de psiholog. Știa că tipul chiar încerca să-l ajute, dar mai știa și că nu putea pretinde că simte ceva ce… pur și simplu nu simțea.

— A fost doar ghinion, doctore. Un glonț rătăcit în întuneric. L-a lovit și l-a omorât. Știu că poate suna ciudat, dar te obișnuiești cu moartea. Cu câțiva ani în urmă, în America Latină,

am pierdut un prieten din cauza unei muşcături de şarpe. O muşcătură de şarpe, doctore. În secolul XXI. Moartea este peste tot în jurul nostru şi de cele mai multe ori loveşte la întâmplare. Nu întotdeauna îi poţi atribui vreun sens, aşa că trebuie să o accepţi, să laşi deoparte sentimentele convenţionale şi să continui să-ţi faci treaba. Pentru asta suntem plătiţi. Am ţinut la Nick. Îmi lipseşte, dar n-am să mă gândesc prea mult timp la asta.

— Preocuparea mea profesională este că tu îţi reprimi sentimentele, Mike, că le ascunzi într-o oală sub presiune. Iar într-o zi, această oală va exploda brusc. Treaba mea este să te ajut să eliberezi presiunea uşor, fără să apară avarii.

Doctorul zâmbi către Mike, sperând că a reuşit să-i străpungă carapacea.

— Înţeleg principiul, doctore, dar vezi vreun semn că nu fac faţă situaţiei? Exact. Mă concentrez 100% asupra slujbei şi vreau să mă întorc pe câmpul de combat cât mai repede posibil.

Doctorul a dat uşor din cap, şi-a notat preocupările în dosar şi l-a declarat pe Mike apt psihologic pentru datorie. Şi-au dat mâna, iar psihologul a zâmbit din nou când i-a spus lui Mike să aibă grijă de el însuşi.

Mike şi-a folosit timpul petrecut în Maryland ca să facă unele cercetări, să verifice dosarele şi să discute cu oameni care ştiau despre activităţile sindicatelor crimei din Rusia. La o săptămână după întâlnirea formală cu psihiatrul, Mike a primit un mesaj codat de la un membru al unei bande ruseşti, prin care îi solicita o întâlnire. Contactul evaziv spunea că se află el însuşi într-o *situaţie* şi se teme pentru viaţa sa. Ceva legat de o neînţelegere referitoare la o sumă mare de bani care a dispărut în mod misterios. Voia să vorbească cu Mike în schimbul unei rute de fugă către America de Sud şi o servietă doldora de bani gheaţă. Nu voia să vorbească cu *federalii* deoarece prea mulţi dintre ei se aflau pe statele de plată ale rusnacilor. Voia cu DIA. Cu un tip de la „operaţiunile negre”. Trebuia să fie Mike. Părea ceva corect. Aşa că Mike s-a hotărât să *joace*.

Evident că mesajele codate de pe mobilul lui Mike au declanşat nişte semnale de alarmă. Cum a obţinut tipul numărul lui Mike? De unde avea codurile? Din multe motive, abordarea era neîndemânatică şi complet neprofesională. Îi lipsea fineţea. Avea un aer niţel disperat. În timp ce DIA cerceta dedesubturile

situației, Mike a devenit nerăbdător și s-a hotărât să meargă la întâlnire pentru a afla singur ce și cum. Contactul părea speriat și voia ca întâlnirea să aibă loc numai noaptea pe o alee întunecată, într-o parte a orașului pe care o vizitai numai când aveai absolută nevoie de un mic pachet cu „medicamente" ce nu pot fi prescrise pe rețetă. Oricine altcineva ar fi refuzat invitația. Dar Mike o aștepta cu nerăbdare.

Vizita nu a relevat identitatea presupusului informator, dar a avut ca urmare completa și misterioasa dispariție a trei potențiali agresori, moartea a doi ce urmau să devină torționari, capturarea și interogarea unui solid, dar absolut idiot bodyguard rus și spitalizarea secretă pentru fiul bossului. După apropiata și extrem de neplăcuta întâlnire cu o bormașină, fiul devenise remarcabil de cooperant și chiar ușurat că cel care l-a interogat s-a dovedit a nu fi rus. Altfel, fără îndoială că ar fi fost dezmembrat și aruncat în apa unsuroasă de la capătul digului.

Dar Mike a avut confirmarea că ceea ce a pus bețe în roate în timpul recentei sale misiuni din Siria, avea o legătură clară cu rușii. Nu era de mirare că-l voiau mort. Conexiunea era stupefiantă prin implicațiile sale în regiune. Militarii ruși dislocaseră trupe în teren, bombardau obiectivele cu covoare de bombe, lansau rachete de croazieră și atacuri cu elicoptere împotriva ISIS – în timp ce desfășurau o masivă operațiune de trafic de droguri cu inamicii lor declarați. Era sigur că a dat peste o situație suspect de ciudată și contradictorie. În Afganistan văzuse familii măcelărite de *vendette* și loialități tribale. Văzuse frate vânzându-și fratele pentru o mână de bani în zonele răvășite de război din Africa. A văzut trădarea în Columbia. Dar ruși făcând afaceri cu droguri cu fanaticii religioși din Siria aproape că ajungeau în fruntea topului său personal referitor la demența lumii.

Totuși, într-o manieră conformă cu felul său neortodox de a gândi, treaba avea sens. Când lăsai deoparte aversiunea morală, normală, împotriva drogurilor, heroina putea fi folosită ca o foarte versatilă formă valută internațională. Putea fi folosită pentru obținerea a mari sume de bani lichizi. Putea fi folosită la finanțarea stilului de viață luxos al politicienilor, generalilor, oligarhilor și comandanților militari aparținând de toate confesiunile religioase. Putea fi folosită pentru cumpărarea de armament și plată pentru tehnologia militară. Putea fi folosită la

finanțarea unui război. Fără îndoială că cineva se îmbogățea teribil în spatele acestei afaceri. Mai mult ca sigur, o mulțime de oameni se îmbogățeau. Unii dintre ei își creau propriile versiuni de paradis terestru fără a se confrunta cu perspectiva unui martiriu neplăcut. Și ce loc era mai potrivit pentru procesarea, fabricarea și rafinarea drogului decât o provincie bântuită de război, aflată departe de supravegherea internațională?

Mike nu era sigur de unde provenea opiumul brut, dar nu erau greu de imaginat miile de petice de pământ cultivate cu mac, atent îngrijite, din Afganistan. Analiza DIA a *cărămizii* aduse de Mick au confirmat presupunerile sale. Erau o grămadă de locuri în lume unde puteai fi ucis la prețul unei perechi de adidași. Dacă te raportai la valoarea totală a acestui *rahat*, pricepeai repede cât de sus era ridicată ștacheta și cât de puțin valora viața ta.

CAPITOLUL 7

Printr-o stranie coincidență, de la încercare nereușită de răpire a lui Mike care a mers atât de prost, Danny Lubinsky a dispărut de pe *radar*. Interogarea echipei instruite să afle tot ce știa Mike înainte de a-i arunca rămășițele în apă a dispărut fără urmă. La auzul veștilor, tatăl lui Pavel Ilici s-a făcut roșu ca para de furie și și-a pierdut complet cumpătul, scuipând votcă și resturi de cârnați afumați asupra subalternilor timorați, a zbierat la ei să se care și să-i găsească fiul, iar pe unul care nu a reușit să se miște destul de repede l-a împușcat în vintre.

DIA l-a securizat pe Codiță într-o celulă confortabilă echipată cu tot necesarul pentru genunchiul său distrus, dar care permite și personalului DIA să-i administreze un cocktail de droguri care-l încuraja pe tânărul infractor să fie foarte guraliv în legătură cu tot ce știa despre imperiul criminal al tatălui său. Tatăl lui Pavel Ilici a supraviețuit parțial datorită contactelor puternice avute în *Rodina*. A fost obligat să direcționeze sume de bani gheață către anumiți oameni via unele companii *offshore* și, în schimb, ei îi ofereau „protecție". A fost același tip de înțelegere pe care organizațiile criminale le făceau cu afaceriștii peste tot în Federația Rusă – binecunoscuta *taxă-de-protecție* care te asigura împotriva vreunui incendiu devastator sau a împușcării în miezul nopții a oamenilor cheie ai afacerii.

Mafiotul rus a primit instrucțiuni detaliate de la Moscova să-l localizeze și interogheze pe Mike Ducane și să raporteze imediat ce și cum. A fost o problemă de maximă urgență. Danny Lubinsky și-a plătit el însuși propria taxă-de-protecție, deși locuia în Statele Unite, iar tatăl lui Pavel Ilici l-a instruit în cei mai clari termeni posibili să-l salte pe Mike, în primul rând pentru a se asigura că nu-și compromite proprii oameni în cazul în care ceva nu ar merge cum trebuie.

Când e posibil, este mai bine să te folosești de unelte de care, la o adică, te poți lipsi. Stilul vechiului KGB a supraviețuit mult după colapsul Uniunii sovietice.

Când oamenii lui Danny nu au raportat nimic, Danny Lubinsky s-a panicat. Și avea și de ce. Eșecul nu putea avea ca urmare decât o pedeapsă extremă. Tăierea nasului și a urechilor ar fi fost cea mai mică dintre grijile sale. Așa că a aruncat niște bani gheață într-o geantă, a înhățat două pașapoarte false, foarte

scumpe, le-a spus oamenilor să-i că trebuie să facă o călătorie în Canada pentru a rezolva niște probleme personale… și a zburat în Panama, înainte de a pleca și mai la sud pentru a se pierde în adâncuri obscure. Nu se gândea să înceapă realmente o nouă viață într-un avanpost de misionari, undeva în bazinul amazonian, dar era o soluție mult mai atrăgătoare decât să aștepte ca psihopatul mafiot care-i lua taxă-de-protecție să se sucească și să înceapă să-l ia la întrebări cu niște clești și o lampă ce benzină.

Danny Lubinsky a dispărut.

CAPITOLUL 8

— Mike Ducane, nenorocit băftos!

Șeful de la Operațiuni era un om cu pieptul larg, capul chel și acorda o fanatică atenție detaliilor. Era recunoscut și pentru umorul său cu iz de cazarmă.

— Lasă naibii slujba. De duc diseară la cazino și mizezi totul pe 13 negru, pen' că ești al dracului de băftos!

Mike l-a privit pe executiv și a zâmbit strâmb.

— Mi se pare că iar pui ketchup peste căcat, șefu'.

Se aflau în sala de instructaj din sediul DIA Cipru, iar Mike se prezentase pentru a primi noi ordine.

— Pleci înapoi în Siria cu șansa de a umfla o bonificație babană, Mike, băiete. Dacă nici ăsta nu e noroc…

Dar nu era vorba doar de un noroc chior. Abilitățile lui Mike și experiența de specialist în combat îl făcea alegerea evidentă pentru misiunile împotriva ISIS. Numai că de data aceasta, misiunea nu era doar împotriva ISIS. Ei trebuiau să captureze un lider ISIS important și să afle ce legătură are cu rușii.

Aparatul de aer condiționat bâzâia în timp ce Mike asculta cu atenție informarea. Trei importanți analiști DIA au explicat misiunea și au dezvăluit detalii ascunse. Nu se discuta despre pericole și riscuri. Doar detaliile operaționale, și a fost evident încă de la început că misiunea trebuia executată foarte rapid, ceea ce implica tone de presiune dinspre Washington. Nu era de mirare că se foloseau de DIA. Mike înțelegea de ce toată treaba asta era prea riscantă pentru forțele convenționale. Washington trebuia să poată nega implicarea, ceea ce însemna că echipa DIA a și fost catalogată ca sacrificabilă. Sigur, bonusul ar fi reprezentat cea mai babană felie de mălai oferită vreodată lui Mike, însă foarte puțini operativi DIA „jucau" doar pentru bani. Aveau nevoie de adrenalina care nu putea fi găsită decât pe câmpul de combat. Nu era dorința de a muri. Departe de așa ceva. În adâncul sufletului, ei voiau să învingă Moartea care făcea parte din joc. Mulți spuneau că este cea mai intensă experiență de viață pe care o putea trăi un om. Putea fi atât de intensă încât să provoace dependență extremă. Mike o considera ca fiind doar o altă zi obișnuită de muncă la birou. Iar acesta era încă un motiv

pentru care psihiatrul Companiei păstra și actualiza o colecție substanțială de notițe despre dl Michael Ducane.

— Mike, suntem în criză de timp și am selectat deja băieții care vor merge cu tine. Poți verifica lista și să ne spui dacă ai vreo problemă cu careva dintre cei aleși de noi, dar pregătirile încep astăzi, la ora 1500[9] la Secția de Simulare, iar tu ai o grămadă de treabă de făcut. Întrebări?

Mike și-a adunat de pe masă dosarul cu instrucțiuni și notițele făcute de el și s-a ridicat de la masă.

— Când plecăm?

— Curând, Mike. Diseară vom confirma detaliile plecării spre Siria și arunci, imediat ce avem lumină verde, aveți la dispoziție 24 ore ca să ajungeți la obiectiv și să începeți operațiunea.

Mike a dat doar din cap când a părăsit încăperea, iar apoi s-a hotărât să facă plinul la stomac. Secția de simulare putea fi istovitoare, iar ei vor face antrenamente intense timp de câteva ore bune. Antrenează-te dur, luptă cu ușurință. De ce toți repetau asta? Era o zicere atât de idioată. Niciodată nu era ușor.

[9] 1500 – maniera militară de precizare a orei: *fifteen hundred hours*.

CAPITOLUL 9

Lucrurile s-au mișcat repede și după trei zile Mike și echipa DIA aterizau în Baghdad de unde au fost duși cu elicopterul la baza lor înaintată din Siria. Într-un fel, pentru Mike era un fel de întoarcere acasă.

— Hei, salut străine.

Fatima Trigo a ridicat pânza de la intrarea în cortul lui Mike, echipată în uniformă de luptă și cu șapcă de ofițer. A intrat zâmbind, legănându-și ușor șoldurile și și-a aruncat într-un colț șapca ridicolă.

— Am auzit că te-ai întors. De ce m-ai lăsat singură atât de mult?

Și-a pus mâinile în jurul gâtului său și l-a sărutat, mutându-și gura de la buzele lui la obraji, apoi la urechi. Și-a strecurat mâinile în pantalonii săi de uniformă și le-a încleștat pe fese. Mda. Chiar că se simțea ca întors acasă.

Securitatea din jurul bazei operative siriene nu era la fel de rigidă ca la Baghdad. Perimetrul era marcat de o formidabilă rețea de garduri din sârmă ghimpată și câmpuri de mine, cuiburi de mitraliere și santinele. Dar, odată depășit cordonul de securitate, te puteai mișca cu destulă ușurință și, chiar dacă toți cei din tabără știau despre Mike și Fatima, se aplica regula nescrisă de a se face că nu-i bagă în seamă și le acordau atâta intimitate pe cât era posibil. La început au fost o grămadă de glumițe porcoase, dar personalul DIA a acceptat repede faptul că Mike a avut noroc cu izbitor de frumoasa arăboaică, iar unii chiar considerau că ea este potrivită pentru el. Mike era perfect de acord cu asta.

Fatima era culcată pe jos în brațele lui Mike, transpirată pe piele ei netedă, amândoi întinși pe niște pături pentru că patul cazon era prea mic pentru doi oameni, mai ales când se zvârcoleau și se răsuceau în chinurile pasiunii. Vecinii de cort se obișnuiseră cu gemetele, icnelile și strigătele înăbușite ce se auzeau de fiecare dată când Fatima venea la Mike. Devenise o glumă obișnuită în tabără. Dar ei nu părea să-i pese. Strămoșii ei erau berberi din deșert, mândri, nomazi cu pielea tuciurie din nordul Africii, războinici care au cucerit și stăpânit Spania în numele profetului. Născută în Siria și purtând un nume de familie

spaniol, Fatima Trigo era o combinație teribilă de frumusețe crudă, forță fizică și inteligență intimidantă. Iar Mike era absolut înnebunit după ea. Dacă ar fi putut evita călătoriile obligatorii în Cipru și statele Unite, ar fi rămas să trăiască fericit în Siria, în împrejurimile spartane ale taberei de corturi. Atât timp cât ar fi putut rămâne cu Fatima Trigo. Dar viața avea alte planuri.

— Mike?

Și-a pus piciorul transpirat în jurul șoldurilor lui și i-a șoptit în ureche.

— De ce ai lipsit atât de mult?

— Și tu ai lipsit mult, îți amintești?

— A trebuit să-mi prezint personal raportul și am fost plecată doar două zile. Tu te-ai întors în tabără, iar apoi ai dispărut câteva săptămâni. M-ai părăsit. Am fost singură. M-am simțit foarte neglijată!

El râse la această foarte slabă interpretare a rolului de adolescentă plângăcioasă, iar ea a chicotit și și-a pus mâna pe abdomenul său tare.

— Și ai să-mi spui de ce m-ai părăsit, sau trebuie să te conving?

L-a strâns de biluțe și deodată a avut parte de întreaga sa atenție.

— OK, a răspuns el icnind. Am să-ți spun totul. Doar-să-nu-te-oprești-cu-tortura!

Erau momente când își dădea seama cât de greu era să vorbești când aveau între buze un sfârc tare, dar gândul i s-a risipit după ce Fatima s-a strecurat gemând sub el. Flăcăii din corturile vecine au mărit volumul sonorului la căști ca să acopere icnelile înfundate cu ritmul muzicii lor preferate.

Operațiunea a primit lumină verde două zile mai târziu, iar Mike și-a reunit imediat echipa pentru informarea finală și verificarea echipamentului. Le-a reamintit tuturor că, dacă erau capturați, cavaleria nu va șarja de după colină ca să-i salveze. Erau pe cont propriu. Se confruntau cu un inamic brutal, și, dacă erau prinși, vor fi torturați înainte de o execuție sumară. Deci, a evita capturarea era esențial. Mai bine să fii terminat de o rafală de armă automată, decât să ajungi în mâinile unei gloate de demenți care torturau doar din plăcere. Nu aveau capsule cu cianură ascunse pe undeva, dar opinia curentă era că mai bine îți

trăgeai un glonte în cap decât să te lași capturat. Operațiunile negre erau considerate secrete, discrete și dezmințite. Nu puteai trimite în teren o ceată de mercenari bine înarmați ca să execute o treabă și apoi să le salveze cururile cu o misiune Delta Force, trăgând din toate armele în timp ce megafoanele transmit *Walkiria* lui Wagner[10]. Așa ceva nu se va întâmpla.

Pentru misiune, Mike a luat muniție suplimentară și grenade de 40 mm. Știau cu toții că atunci când se ajungea la un schimb de focuri, pierdea cel care rămânea primul fără muniție. Nu primeai puncte pentru stil. În ciuda greutății adiționale, fiecare om ducea o mină antipersonal *Claymore* în *rucksack*. Dacă ar fi trebuit să-și asigure retragerea prin luptă, *Claymore* le putea asigura un timp suplimentar valoros. În ciuda asigurărilor Centralei DIA, Mike era totuși îngrijorat de posibila scurgere de informații care a afectat ultima misiune. Nu era superstițios de felul său, dar experiența l-a făcut mult mai precaut decât de obicei.

Misiunea avea alocate două elicoptere, scule moderne echipate cu camuflaj anti-radar și ultima tehnologie de reducere a zgomotelor produse de motoare. Fuselajele angulare erau mult mai *tăcute* decât cele standard militare, ceea ce le făceau să fie perfect potrivite pentru operațiunile nocturne de pătrundere în spațiul inamic. Veneau pe rând, negre ca noaptea, plutind scurt la joasă înălțime deasupra deșertului stâncos, își debarcau încărcătura vie apoi virau, zburând pe deasupra dunelor, înapoi spre baza lor îndepărtată. În liniștea deșertului, echipele au format un perimetru defensiv cu armele orientate spre exterior, așteptând ca elicopterele să dispară dincolo de orizont, și verificând ca să fie siguri că nu au fost compromiși.

Deșertul era rece și încremenit, marcat doar de ocazionale zgomote provocate de crăparea pietrelor reci. Vântul nu adia, iar misiunea fusese planificată să se desfășoare în absența lunii. Cei zece oameni au așteptat în liniște până ce Mike a ridicat pumnul și a semnalat primului grup să înainteze. Aveau de făcut un marș lung și Mike a pus doi oameni în avangardă pentru recunoaștere și doi în ariergardă ca acoperire, iar ceilalți s-au așezat în formație diamant, ceea ce le asigura protecție din toate direcțiile. Armele

[10] Trimitere la filmul *Apocalypse Now* (1979 - Francis Ford Coppola) – celebra scenă în care elicopterele americane atacau pe fondul sonor al *Cavalcadei Walkiriilor* de Wagner.

erau pregătite să deschidă focul, iar pachetele grele erau bine fixate în curele pe umeri.

Înaintau cu o viteză rezonabilă, când Mike a ordonat o oprire pentru a-și roti oamenii de pe poziții, cât și să le asigure câteva minute pentru odihnă și hidratare. Era îngrijorat de greutatea suplimentară a muniților și minelor *Claymore* și voia să se asigure că echipele rămâneau alertate și în cea mai bună formă. În deșert, deshidratarea era mortală chiar și în răceala nopții, iar viteza lor mare de deplasare combinată cu greutatea pachetelor și a armelor îi făcea pe oameni să transpire. Toți știau că trebuie să rămână hidratați și fiecare avea asupra sa mici flacoane cu pastile de sare menite să înlocuiască pierderile prin transpirație. Mare parte din antrenamentul lor specific Forțelor Speciale se baza pe regulile bunului simț. Refuzul intenționat de a bea apă și impunerea unui disconfort inutil, ducea la reducerea eficienței operaționale, deci la comiterea de greșeli. Acel tip de greșeli ce puteau duce la uciderea ta și a camarazilor tăi. Deci, menținerea nivelului de apă, administrarea de pilule minerale cu sare, oxigenarea prin respirații adânci, asigura o bună circulație sanguină în mușchi. Fiecare om își ținea arma în mâini și era deosebit de atent. Chiar și în pauză, echipa a postat oameni de veghe pentru a menține maximum de vigilență. Era o măsură normală pentru orice patrulă, iar menținerea constantă a disciplinei și a unui nivel înalt de alertă a salvat vieți în nenumărate ocazii. Stelele erau parțial acoperite de nori aflați prea sus pentru a provoca ploaie, dar folositori pentru reducerea luminozității de fond la nivelul solului. Mike și-a verificat ceasul și a ridicat o mână. Patrula așezat iar în formație de luptă, și-au ajustat curelele pachetelor și au plecat din nou la drum. Terenul era pietros, așa că nu lăsau urme prea evidente care să le trădeze trecerea, dar ultimul om din grup era responsabil să se asigure că nu a rămas nimic schimbat în ordinea naturală a solului. Avea o țesătură legată la capătul unui *băț* scurt din plastic cu care ștergea orice semn lăsat de tălpi în nisip, dar era concentrat asupra spatelui pentru a se asigura că nu se furișează nimeni după ei. Mopul improvizat nu prea era ceva high-tech, un instrument din era spațială, dar, așa cum puteau confirma nenumărate patrule din deșert, era foarte eficient, nu avea nevoie de baterii și nu se defecta niciodată.

Echipele navigau cu ajutorul unui GPS militar, dar Mike verifica întotdeauna direcția cu o busolă ce o purta într-un buzunar de la piept. Legea lui Murphy susținea că dacă o piesă de echipament se putea defecta, atunci sigur așa se va întâmpla. Așa că operativii DIA apreciau calitățile unui instrument simplu precum o busolă magnetică, o sculă elegantă pe care te puteai baza întotdeauna dacă sofisticatul GPS se hotăra să intre în grevă în mijlocul unei operațiuni. Planurile bune erau cele care aveau alternative și backup.

Au mers în ritm alert și au ajuns la poziția-bază de acțiune cu mai bine de o oră înaintea de răsărit. Au cercetat mai întâi zona și a confirmat că ascunzișurile preselectate din imaginile din satelit erau alese bine. Au săpat, au securizat zona, și-au verificat armele și aparatele de comunicații și s-au aranjat să supravegheze satul liniștit ce se întindea mai jos de poziția lor. Valea puțin adâncă era înconjurată de coline stâncoase și din nisip ce formau o barieră protectoare împotriva vântului. Un singur drumeag cobora pe pantele colinelor dinspre nord. Străbătea satul și șerpuia printre pietre mai departe spre sud. Mike a observat făgașurile adânci din drumul primitiv și s-a întrebat ce fel de vehicule pot face asemenea urme prin nisip și șisturi și când au fost ultima oară prin sat.

Pe măsură ce soarele s-a ridicat și și-a trimis primele raze calde, un cocoș a dat semnalul și satul a început să se agite. Câteva case mici din chirpici și-au deschis ușile și au ieșit afară femei în robe negre ce au început să se adune la puțul din mijlocul satului ca să ia apă. Mike privea cu atenție. A băgat de seamă că nu a ieșit nimeni din casa cea mai mare, o structură modernă cu etaj și o mică antenă pentru satelit montată pe un pilon metalic pe acoperiș. TV sau comunicații? Două femei, fiecare cărând pe cap câte o canistră grea de plastic cu apă, se îndreptau către această clădire. Alte două le urmau. Ce însemna asta? Nu duceau apă la casele proprii. Prioritatea lor numărul unu era să ducă apă cui o fi în clădirea principală. Mike a verificat dacă cealaltă echipă poate vedea din poziția lor vreo mișcare sau alt detaliu.

— Ochiu' mare pe clădirea principală – a spus Mike în microfon. Trebuie să știm cine-i înăuntru. Este și cea mai probabilă locație pentru țintă.

— Mișcare la etaj, ultima fereastră la dreapta.

— Ce vezi?

— Doi *tango*[11] în uniforme de luptă, unul cu binoclu, verifică împrejurimile.

— Detalii?

— Cel cu binoclu are barbă și turban. Celălalt, fără barbă și cu pielea palidă. Posibil să nu fie localnic. Posibil să nu fie ISIS.

O pauză scurtă.

— Beau cafea. Standard NATO.

Asta însemna cafea instant cu lapte și două pliculețe de zahăr. În căști s-au auzit câteva chicoteli înăbușite.

— OK, despre cafea am presupus doar. S-ar putea să fie trei pliculețe de zahăr. Nu văd prea bine de aici.

Mda, se gândi Mike. Umorul era întotdeauna binevenit în misiuni, mai ales când te aflai la mare distanță de ai tăi, înghesuit într-o groapă fierbinte, săpată în solul tare al deșertului.

Mai târziu, a fost mișcare și în clădire cu etaj; doi bodyguarzi bărboși au ieșit pe ușa principală în lumina strălucitoare a soarelui, cu AK-47 ținute în față, peste piept, iar după un minut, un tip scund și îndesat a ieșit privind în jur. Purta un turban mare și avea un pistol automat scurt în mâna stângă. Bingo!

— Ținta confirmată. Tocmai a ieșit din clădire.

Comandanții ISIS erau pe bună dreptate îngroziți de atacurile dronelor și iroseau o grămadă de timp, energie și efort ca să rămână cât mai puțin văzuți. Deși solicita fanatism din partea aderenților, conducătorii erau întotdeauna gata să-și salveze pielea în timp ce sacrificau cu nepăsare viața altora. Mike se întreba adesea de ce liderii ISIS nu erau doritori să moară pentru cauză dacă tot îi așteptau acele șaptezeci de virgine în paradis.

Capturarea personajelor cheie pentru interogatoriu – deși probabil că nu și pentru un proces sub acuzația de crime împotriva umanității – era o tactică nouă care sublinia nevoia Washingtonului să înțeleagă mai multe despre inamicii lor. N-avea nici un rost să-i arunci în aer pe comandanți prin atacuri cu drona pentru că erau înlocuiți în câteva zile de altă bandă de psihopați. Mai bine aflai cum erau finanțați, cine le furniza arme și instruire, cine coordona campaniile lor de recrutare, cine

[11] Tango – termen-cod pentru *teroriști*.

trimitea sinucigași cu bombe în lume ca să atace ținte civile în orașe îndepărtate. Informațiile vor ajuta la distrugerea rețelei lor și le vor diminua resursele.

— Ținta fumează și freacă menta.

Echipa a doua a confirmat contactul vizual.

— Ar fi mult mai ușor să chemăm o *Paveway*[12] și să-l spulberăm pe el și amicii lui într-o ceață roz.

— E un tip foarte renumit și cei de la Informații vor să flecărească nițel cu el.

— Verifică mișcările de la ferestre. Trebuie să aflăm câți indivizi sunt în clădire.

— Li s-au adus cam douăzeci de litri de apă și nu par să irosească prea multă pentru spălatul lenjeriei sau pentru igiena personală. Asta înseamnă că sun cam zece indivizi. Pot să trimită oricând după altă apă, dar trebuie să fi avut destulă pentru toți în această dimineață. Ce mai vezi?

Echipele au detectat și notat fiecare om care a ieșit sau intrat în clădirea principală. Femeile au scos apă din puț și au dus-o în colibe și în casele mici care formau comunitatea sătească.

Mike a activat microfonul de la gât.

— Întrebare. Unde sunt toți bărbații?

— Așa e. ISIS sunt în clădirea principală, dar nici un bărbat nu a apărut din celelalte case.

— Poate că sunt la muncă.

— Unde? De când suntem aici nici unul nu a ieșit din sat.

Orice anormalitate, orice deviere de la rutina normală putea fi un semn de pericol, un avertisment că situația nu era în regulă. Mike era familiarizat cu obiceiurile din satele siriene. Comunitatea se mișca într-o rutină menită să le asigure supraviețuirea. Dar absența bărbaților din sat îl făcea curios. Și neliniștit.

— Toată lumea, mare atenție! Nu vreau să ne scape nimic.

După problemele din ultima misiune, Mike a propus ca acțiunea de răpire a țintei să aibă loc la prima ocazie. Cu cât rămâneau mai mult pe poziție, cu atât era mai mare șansa de a fi descoperiți. La apus, Mike a format echipa de răpire și i-a instruit pe fiecare asupra misiunii. Toate gărzile erau sacrificabile și planul prevedea neutralizarea oricui le iese în cale, cu excepția

[12] Paveway – bombă ghidată cu laser.

țintei. Asta însemna un plus de muniție de calibrul .22 pentru pistoalele cu supresor de zgomot și încă doi oameni care să întărească echipa inițială de patru membri. Mike a ordonat montarea de mine *Claymore* în fața poziției de unde executau supravegherea și pe linia pe care planificaseră retragerea către punctul de extragere. Dacă trebuiau să plece în grabă, minele le-ar fi asigurat un timp suplimentar prețios. Echipa de supraveghere avea o carabină cu lunetă și lansatoarele de grenade de 40 mm cu care să se ocupe de orice opoziție. S-au pregătit și operațiunea urma să înceapă la 3:30 dimineața când inamicul ar fi fost la cel mai scăzut nivel de vigilență. Asta era teoria.

Mike și cei cinci oameni ai săi s-au mișcat în întunecimea nopții, cu fețele și mâinile complet camuflate, alunecând precum umbrele peste pietre, oprindu-se la fiecare 30 secunde ca să verifice dacă nu au fost încă detectați. Noaptea era frig în deșert, iar ei purtau bandane peste nas și gură pentru a reduce norii de condens din respirație. Cei de la supraveghere aveau dispozitive de vedere noaptea prin care cercetau satul. Totul era liniștit. Satul părea adormit. Era frig și nici un gardian nu se afla lângă clădirea principală. Nici o lumină. Echipa de 5 oameni a ajuns la ușa principală și Mike a descoperit că era descuiată. Un om s-a pitit ca să le acopere retragerea, iar ceilalți patru s-au strecurat înăuntru, ochelarii de noapte amplificând lumina ambientală, în căutarea țintei. La instrucție repetaseră acest exercițiu de mii de ori, știind instinctiv ce are fiecare de făcut. Un om a acoperit scările cu arma, în timp ce ceilalți trei au înaintat în liniște pe coridor. Hotărâseră să neutralizeze parterul înainte de a urca la etaj. Au găsit patru oameni, câte doi în fiecare cameră grosolan decorate, cu așternuturi pe jos, sforăind în uniformele lor jegoase și fără grija intrușilor.

O succesiune rapidă de gloanțe de .22 în cap de la foarte mică distanță și echipa a fost gata să-și reîncarce pistoalele și să urce pe scări. Mike era îngrijorat. Patru gardieni dormind și nici unul la datorie? Nimeni la ușa principală? Sau tipii ăștia erau criminal de blegi, sau voiau să le ușureze intrușilor intrarea în clădire. Câteva clipe, Mike a fost tentat să anuleze misiunea. Ar fi fost imposibil să le explice șefilor săi de ce a făcut-o, dar fiecare instinct îl avertiza. Erau atât de aproape să-și completeze misiunea, încât ar fi fost o nebunie să o abandoneze acum. Mike a făcut semn spre scări și omul din frunte a început să urce cu

grijă. Se aflau la jumătatea scării când s-a dezlănțuit iadul. Cel din frunte a încasat două gloanțe în vesta antiglonț și a căzut pe spate în josul scărilor.

— Contact! Contact! *Tango* se apropie de clădire!

Mike a auzit foc de armă automată tras de camaradul rămas afară, la ușa principală și un staccato de rafale de AK-47 răspunzând într-un copleșitor crescendo. Cel căzut pe scări era nevătămat, dar amețit de la loviturile încasate în vestă. Echipa a ripostat ca un singur om, trimițând o rafală lungă în sus pentru a curăța scara. Echipa de supraveghere trăgea asupra satului.

— Retragerea, băieți! E o capcană. *Tango* în casele dimprejur. Între 20 și 30 de *ostili*. Se apropie.

Mike a aruncat o grenadă cu fragmentație în susul scării pentru a-i forța pe atacatori să se retragă. Era perfect conștient de dezavantajele unui asalt în susul scărilor așa că și-a retras echipa înapoi la parter.

— Mișcă! Mișcă! Mișcă! Trebuie să ieșim imediat și prin ușa principală nu se poate!

Și-a chemat omul de afară. Gloanțele zburau țăndări din zidul de beton și făceau surcele canatul de lemn al ușii.

— În spate, băieți! E timpul să ne cărăm!

Doi oameni trăgeau asupra ușii principale, rafale scurte de câte trei pentru a reține inamicul, în timp ce Mike alerga spre spatele clădirii. A îngenuncheat lângă zid și a încercat ușa din spate. Neîncuiată.

— La mine, băieți!

A deschis-o încet și o rafală de împușcături a spulberat lemnul.

— Supravegherea! Doborâți *ostilii* din spatele clădirii!

Cinci împușcături perfecte de lunetist și două grenade de 40 mm au doborât soldații ISIS din spate. Mike și echipa sa au simțit unda de șoc a exploziilor, după care camarazii lor au schimbat focul asupra zonei din fața clădirii.

— E timpul! Haideți, băieți! Să nu rămână nimeni în urmă!

Cei cinci au năvălit pe ușa sfărâmată și au sprintat către marginea satului, cu gloanțe de AK-47 vâjâindu-le pe deasupra capetelor. Cineva trăgea de la o fereastră de la etaj. Nu era timp să se oprească și să riposteze. Supravegherea a plasat un glonț de mare viteză Lapua calibrul .308 prin capul trăgătorului, iar echipa a continuat să alerge.

— La dreapta! a strigat Mike făcând un mic ocol spre sud, alergând cât putea de repede cu speranța că atrage orice urmăritor departe de poziția de supraveghere.

— *Tango* în urmărire! Cam o duzină, pe jos. Tragem asupra lor.

În fața pericolului iminent, vocea celui de-al patrulea om de la supraveghere era calmă și reținută, total profesională și rece ca gheața.

— Corecție. *Tango* vin în această direcție.

Mike știa că cei de la supraveghere au atras atenția gărzilor.

A activat microfonul.

— Supravegherea. Minele *Claymore*.

Gardienii nu aveau genul de instruire care să le fi format abilitățile de executare a focului și de manevră, de acoperire a camarazilor care atacă frontal printr-un asalt coordonat. Ei doar urlau năvălind direct, trăgând sălbatic cu armele și rugându-se ca măcar câteva să lovească inamicul. Când au ajuns la vreo 50 m, echipa de supraveghere a detonat prima *Claymore* și un val supersonic de bile de oțel cu foarte mare viteză a măturat atacatorii în neființă.

— Mike. Nu știu de unde vin, dar și mai mulți ostili vin spre noi. Cam o duzină. Tragem asupra lor.

Mike și echipa sa au ajuns la poziție și au luat cât de multă muniție au putut pune în buzunarele vestei de luptă. Au băut și multă apă și s-au pregătit să lanseze o salvă de grenade de 40 mm asupra atacatorilor.

În vocea liderului echipei de supraveghere era o notă de îngrijorare.

— Mă-sa-n…! Mortiere!

Mike le-a auzit și el. Undeva în sat, cineva trăgea cu un mortier de mare calibru ațintit asupra poziției echipei de supraveghere.

— Acesta de unde a mai apărut?

Mike a activat microfonul.

— Rupe contactul. Rupe contactul. Suntem compromiși. Direcția către punctul RV[13]. Cer extragere imediată.

Cei patru n-au mai avut timp nici măcar să-și ia echipamentul pentru că al treilea proiectil de mortier a lovit direct

[13] RV – rendez-vous – punctul de întâlnire.

în poziția lor. Explozii secundare au luminat noaptea și alte trei *Claymore* și-au declanșat încărcătura, acum inofensivă, în noapte. Mike era uimit. Dar nu avea timp să fie șocat.

— Sus și la drum, sau urmăm noi.

Șase oameni cu arme, maximum de muniție posibil și apă. Au început să alerge. Noaptea în deșert era frig, fapt întotdeauna surprinzător pentru neinițiați. Deși aerul era rece, toți erau transpirați datorită alergării pe terenul dur, în căutarea locurilor unde să se ascundă și știind că trebuie să ajungă la punctul de extracție înainte ca să-i ajungă din urmă ostilii.

Omul din avangardă a fost primul care a auzit zgomotul.

— Helo. Spre nord-est. E al nostru?

Mike a dat din cap.

— Direcția e greșită. Dar ISIS n-are elicoptere, deci ar putea fi unul amic.

Au încetinit ritmul, apoi s-au oprit pentru o scurtă pauză, respirând greu și rehidratându-se.

— Acum se aude un al doilea helo. La est.

Toți au întors capul, cu gurile deschise pentru a amplifica sunetul.

— E unul mare, Mike. Mi-e mi se pare că este un helo de transport.

— Băieți, n-avem timp că așteptăm. La drum. Trebuie să ajungem la RV înainte ca locul să fie compromis.

Elicoptere de transport? Încărcate cu militari? Asta era o chestie serioasă. Singura lor speranță era să continue să alerge, iar elicopterele să nu fie echipate cu echipament pentru imagistică termică. Altfel, s-ar putea afla la capătul de „primire" al unei rachete lansate, fapt ce le-ar strica serios ziua. Depinde cui aparținea acel elicopter. Depinde cine se afla la bordul său.

Au mai alergat pe o distanță de șase mile, dorind să părăsească zona și hotărâți să se îndepărteze cât mai mult de sat. Grupa a încetinit și s-a oprit pentru o foarte necesară pauză, Au pus un genunchi pe solul tare, respirând greu, au băut porția de apă, continuând să cerceteze împrejurimile prin echipamentul de vedere noaptea, cu armele mereu gata să tragă. Mike a făcut apelul radio pentru evacuare și a primit coordonatele exacte ale punctului RV. Încă o repriză de alergare în forță și vor reuși. Tenacitatea profundă îi ținea în mișcare, ignorând oboseala musculară și bășicile, disconfortul, concentrându-se doar pe

evacuare. S-au ridicat și au refăcut formația, pregătindu-se să meargă la pas câteva sute de metri înainte de a relua alergarea. Dar… două duzini de soldați bine înarmați au apărut dintre dune și i-au înconjurat cu rapiditate. Purtau echipamente de vedere noaptea și erau dotați cu carabine de asalt AK-47 cu marcatoare laser. Cei șase au fost acoperiți de puncte roșii de lumină laser.

Echipa a fost luată complet prin surprindere. În ciuda antrenamentului lor. În ciuda experienței lor. Au fost capturați.

Sfârșit joc.

Șah mat.

Prin mintea lui Mike treceau o grămadă de idei, când un ofițer a înaintat spre el și a făcut semn grupului de mercenari să arunce armele. În acel moment, nu aveau altă alegere. Dacă ar fi încercat să tragă, toți șase ar fi fost morți instantaneu. Un cuvânt și-a făcut loc în mintea lui Mike. *Spetsnaz*[14]. Forțele Speciale Ruse. Uniformele. Echipamentul. Abilitatea de a se strecura nedetectați. Au fost desantați de elicopter pentru a intercepta și ambusca grupa de mercenari. Și tipii ăștia era buni. Dar ce căutau aici? Cică rușii luptau împotriva ISIS, de partea guvernului sirian.

— Care dintre voi e Michael Ducane?

Ofițerul vorbea o engleză excelentă. Cu mâinile ridicate, Mike a dat din cap.

— Eu sunt. Iar tu… cine ești?

Rusul nu a avut curtoazia să răspundă.

Doi soldați au legat mâinile lui Mike cu cătușe de plastic înainte de a-l lua deoparte. Ofițerul a trecut în spatele oamenilor săi, apoi le-a făcut un semn. Soldații *Spetsnaz* au deschis un foc asurzitor cu gloanțe de mare viteză și i-au doborât pe toți mercenarii. Mike a încremenit. Era ceva complet neașteptat. Atâta brutalitate. Și absolut inutilă. Un subofițer s-a apropiat pe rând de fiecare cadavru trăgându-le cu carabina de asalt câte două gloanțe în cap pentru a se asigura că toți sunt morți. Iar Mike a înțeles imediat. Fără martori. Iar acest gând nu prevestea nimic bun pentru el, pe termen lung.

---

[14] Spetsnaz - Voyska **spets**ialnogo **naz**nacheniya (Войска специального назначения) – termen general pentru forțele speciale din Rusia și din alte țări post-sovietice.

A fost împins de cei doi soldați și întreg grupul s-a mișcat în ritm alert către un platou nu prea înalt unde ofițerul comandant a cerut prin radio venirea elicopterului de transport.

— Pachetul securizat. Ambalajul eliminat. Așteptăm extracția.

Mike a înțeles fiecare cuvânt, dar nu a dorit să-și dezvăluie cunoașterea limbii ruse. Se întreba doar unde va duce acest dezastru neașteptat. În subconștient, știa că i-ar fi eliminat bucuros pe toți ticăloșii ăștia, și, cu puțin noroc, va trimite cât mai mulți în gropile de foc ale iadului. Dacă chiar exista o viață după moarte, știa unde va ajunge și voia să se asigure că nu va duce lipsă de companie în Infernul veșnic. Mai ales această adunătură dură de ucigași *Spetsnaz* în uniforme.

După 15 minute, a auzit sunetul distinctiv al motoarelor unui elicopter care se apropia de punctul de extragere. Două duzini de ostili, două grupe de soldați de elită, foarte bine antrenați, două duzini de ucigași feroce, care se adăugau celor deja prea mulți cu care plănuise să se confrunte înainte ca elicopterul să sosească. Acum nu mai avea nici o șansă, așa că Mike a încercat să se liniștească, să-și conserve energia. Va avea nevoie de fiecare gram din rezervele sale dacă voia să profite chiar și de cea mai mică ocazie de a scăpa întreg din acest coșmar.

— Michael – i se adresă ofițerul – vom face o călătorie și am adus pe cineva care să-ți țină de urât.

A râs tare, doar cu gura. Nu se știe cum, râsul nu a mai ajuns și la ochii săi reci, metalici. O glumiță pe care nu a vrut să o explice prizonierului.

Elicopterul militar a aterizat într-un vârtej de pietriș nisip și praf, iar Mike a întors capul pentru a-și proteja ochii. În timp ce rotoarele continuau să se rotească, doi soldați l-au înșfăcat ferm și l-au urcat la bord, urmați de restul de *Spetsnaz*.

— Ei, salut, străine!

Vocea l-a încremenit în lumina slabă din interiorul aparatului de zbor. S-a holbat incredul. Nu înțelegea pe deplin ce s-a întâmplat. I-au trebuit cinci secunde ca să se asigure că nu avea halucinații. Privea de-a latul spațiului de transport din elicopter, complet șocat, drept în ochii negri ca de cărbune ai Fatimei Trigo.

— Hei! Ce-i cu fața asta tembelă? Nu te bucuri că mă vezi, Mike?

Ofițerul și-a pus un set de căști cu microfon ca să poată vorbi cu pilotul, confirmând că sunt toți la bord și că îi dă permisiunea să decoleze. În timp ce motoarele se accelerau, l-a privit zâmbind pe prizonier.

— Cred că v-ați mai întâlnit, dar dă-mi voie să te prezint maiorului Trigo din Serviciul Securității Statului. Știi că tatăl ei a fost colonel în KGB? Nu? Păi, așa cum știi domnule Ducane, aș chia nu sare departe de copac.

A izbucnit într-un hohot de râs, în timp ce elicopterul s-a ridicat, iar zgomotul a devenit atotstăpânitor.

Mike se uita doar șocat și se întreba ce-i pregăteau rușii. Indiferent de ce ar fi fost vorba, sigur nu era o petrecere cu coifuri colorate și șampanie. Odată cu aerul rece al nopții ce-l învăluia, s-a gândit că indiferent ce era plănuit pentru el, probabil că nu implica și o noapte de vis între coapsele goale și catifelate ale Fatimei Trigo.

sfarsit